

A Messiás jelei és beszédei János szerint

Kezdetben volt a Kinyilatkoztatás.¹ És a Kinyilatkoztatás az Istennél² volt. És Isten volt a Kinyilatkoztatás. Ez volt kezdetben az Istennél. Minden őáltala lett³, és őnélküle *nem* lett egy *dolog* sem, ami lett. Őbenne *magasabbrendű értelmes* élet volt, és a *magasabbrendű értelmes* élet volt a világossága az embereknek. És a világosság a sötétségben tűnik elő, és a sötétség azt nem ragadta meg.

Lett egy Istentől kiküldött ember, *az ő* neve János. Ez jött tanúskodásra, hogy tanúskodhasson a világosságról, hogy mindenki hihessen őáltala. Nem ő volt a világosság, hanem *azért jött*, hogy tanúskodhasson a világosságról.

Az igazi, a minden embert megvilágító világosság *akkor már* eljövendőben volt a világrendszerbe. A világrendszerben volt *már*, és a világrendszer őáltala lett, és a világrendszer őt nem ismerte. A sajátjai közé jött, és a sajátjai őt nem fogadták be. Azoknak pedig, akik csak elfogadták, *szuverén* hatalmat adott *arra, hogy* Isten gyermekeivé legyenek, az ő nevében hívőknek: akik nem vérből, sem hústest akaratából, sem férfi akaratából, hanem Istentől születtek.

És a Kinyilatkoztatás hústestté lett, és sátrat vert közöttünk⁴, és szemléltük az ő dicsőségét, mint egy Édesapa melletti egyszülött dicsőségét: telve kegyelemmel és valóigazsággal⁵.

1 *Kinyilatkoztatás*: a görög *λόγος* (e.: „logosz”) a hagyományos fordításokban „ige”-ként szerepel, ám jelentése jóval több, mint ige, szó vagy beszéd: a beszédnek a koncepció, alapelv, észjárás, gondolkozásmód, keretrendszer felőli oldalát közelíti meg. Matematikai és jogi esetekben is használják, pl. számadáskor, számításokor. Innen ered a logika szavunk is. Ebben a fordításban *Kinyilatkoztatásnak* fordítjuk, mivel Isten értelmét közli, azaz nyilatkoztatja ki.

2 *Istennél*: a görög előljárószó, a *πρός* (e.: „prósz”) tárgyias esetet vonzva a következő jelentésekkel is bír: 'Isten felé, Isten előtt, Istenért, Isten céljára, Isten mellett, Istennel közösségben'.

3 *Lett*: az ebben a környezetben többször is használt görög *γίγνομαι* (e.: „gignomai”) eltér az általános létigétől (gör.: *εἶμι*, e.: „eimi”). Míg az *eimi* a létezést és a jelenlétet hangsúlyozza, addig a *gignomai* valaminek vagy valakinek a színre léptét, megtörténtét, valamivé válását. A „Lett egy Istentől kiküldött ember” esetén helyes még a „színre lépett” és a „megjelent a történelemben” fordítás is. A „hogy Isten gyermekeivé legyenek” és „A Kinyilatkoztatás hústestté lett” esetében „valamivé válni” a szó értelme. Az „Ezek Bethabarában lettek” esetében a történésről van szó. Tartsuk szem előtt, hogy minden őáltala által lett, válhat valamivé, történt. Az egyértelműsítés és a bibliatanulmányozás érdekében a *gignomai*-t következetesen a 'lett, legyen' szavakkal fordítjuk, az *eimi*-t pedig a 'volt' szóval.

4 *Közöttünk*: a görög *ἐν ἡμῖν* (e.: „en émin”) fordítható így is: 'bennünk'. Újjászületett hívő esetén, amilyen az evangélium szerzője is, ugyanis ez is igaz: „sátrat vert bennünk”.

5 *Telve kegyelemmel és igazsággal*: a görög nyelvtan meghagyja annak szabadságát, hogy ez a Kinyilatkoztatásra és a dicsőségre egyaránt vonatkozhat, ezért nem szerencsés sem egy „aki”, sem egy „ami” vonatkozó névmás idetétele, ráadásul a görögben sincs kitéve.

János tanúskodott őrá, és kiáltott, *ahogy leszögezve* mondta: „Ez volt, akiről *így* szoltam: »Az utánam eljövendő⁶ nálam előrébb lett *téve*, mert elsőm volt⁷.«” És az ő teljességéből mi mindnyájan elfogadtunk, kegyelmet is, kegyelem pótlására: mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem és a valóigazság a Messiás Jézus által lett. Istent senki *sem* látta soha; az egyszülött Fiú, az Édesapának az ölében *jelenvaló*⁸: az jelentett *róla*.

És ez a tanúskodása Jánosnak, amikor kiküldtek a zsidók Jeruzsálemből papokat és levitákat, hogy megkérdezhessék őt: „Te ki vagy?”. És *nyíltan megvallva* elismerte és nem tagadta le, és elismerte, hogy: „Nem vagyok én a Messiás!” És megkérdezték őt: „Mi *vagy* tehát? Illés vagy te?” És *leszögezve* mondja: „Nem vagyok.” „Az *isteni* szóvivő vagy te?” És válaszolt: „Nem.” *Így* szoltak tehát neki: „Ki vagy, hogy választ adhassunk azoknak, *akik* hozzád küldtek? Mit mondasz *határozottan* magadról?” Közölte: „Én egy Kiáltónak hangja *vagyok* a pusztában, egyengessétek az Úr útját, amint szolt Ézsaiás, az *isteni* szóvivő.” És azok, *akiket* kiküldtek, a farizeusok közül voltak. És megkérdezték őt, és *így* szoltak neki: „Miért merítasz be tehát, ha te nem vagy *sem* a Messiás, sem Illés, sem az *isteni* szóvivő?” Válaszolt nekik János, *ahogy leszögezve ezt* mondta: „Én bemeríték vízben, de *már* közöttetek áll *az*, akit ti nem ismertek. Ő az utánam eljövendő, aki nálam előrébb lett *téve*, akinek én nem vagyok méltó, hogy kioldozhassam az ő saruja szíját.”

Ezek Bethabarában lettek, a Jordánon túl, ahol János volt, *miközben folyamatosan* bemerített.

Másnap látja János az őhöz menő Jézust, és *leszögezve* mondja: „Figyeljete! Az Isten Báránya, a világnak a bűneit *felemelve* elvivő! Ő *az*, akiről én *így* szoltam: »Utánam jön egy férfi, aki nálam előrébb lett *téve*, mert elsőm volt. És én *korábban még* nem ismertem őt, de hogy meg legyen jelentve *nyilvánvalóan* Izraelnek, emiatt jöttem én vízben bemerítőként.«”

És tanúskodott János, *ahogy leszögezve* mondta, hogy: „Szemléltem a lejövő Szellemet, mint galambot *a* mennyből, és őrajta maradt. És én *korábban még* nem ismertem őt, de aki engem vízben bemeríteni küldött, ő szolt *így* nekem: »Akire csak látásból felismered a Szellemet lejönni, és őrajta maradni, ő a Szent Szellem-

6 *Eljövendő*: a görög *ἐρχόμενος* (e.: „erkhomenosz”) a Lelepleződésben „a *jelenvaló* és az elmúlt és az eljövendő” hármashból a harmadik.

7 *Elsőm volt*: maga a görög *πρῶτός μου ἦν* (e.: „prótosz mou né”) szerkezet is ritka és nyakatekert. Az itt szereplő *prótosz* a Lelepleződésben az „első és utolsó” címből az „első”-re utal. Az „elsőm volt” három jelentéssel bírhat: „időben első volt hozzám képest”, „rangban első volt hozzám képest”, illetve „számomra ő volt az első” jelentéssel.

8 *Jelenvaló*: a görög *ὤν* (e.: „ón”) a Lelepleződésben „a *jelenvaló* és az elmúlt és az eljövendő” hármashból az első. Melléknévi igenév alakja azért jelentős, mert Jézus általános tulajdonságra utal, nem pedig az evangélium megírásakor helyzetére, ami azt sejteti, hogy földi léte alatt is úgy munkálkodott, mint „az Édesapa ölében *jelenvaló*”.

ben bemelegítő. És én *a szememmel már* láttam, és *már* tanúskodtam, hogy ez az Isten Fia.«”

Másnap ismét álldogált János és az ő gyakornokai közül kettő. És *miután* ránézett a járkáló Jézusra, *leszögezve* mondja: „Figyeljete! Az Isten Báránya!” És hallotta őt a két gyakornok, *miközben* beszélt, és követték Jézust.

Miután pedig megfordult Jézus és szemlélte őket, *ahogy* követik, *leszögezve* mondja nekik: „Mit kerestek?” Ők pedig *így* szóltak neki: „Tiszteletes⁹ – ami magyarázva úgymond: tanító –, hol tartózkodsz?” *Leszögezve* mondja nekik: „Gyertek és lássátok meg!” Elmentek és meglátták, hol tartózkodik, és vele tartózkodtak azon a napon. Az óra pedig mintegy *a* tizedik volt.

András, Simon Péternek a testvére volt az egyik a kettőből, akik hallottak Jánostól és követték őt. Ez megtalálja először a saját testvérét, Simont, és *leszögezve* mondja neki: „Megtaláltuk a Messiást!”, ami lefordítva: Felkent¹⁰. És odavezette őt Jézushoz. *Miután* pedig őrá nézett Jézus, *így* szólt: „Te vagy Simon, Jóna fia, téged Kéfásnak fognak hívni”, ami magyarázva: Péter, *azaz Kő*.¹¹

Másnap Jézus ki akart menni Galileába. És megtalálja Fülöpöt, és *leszögezve* mondja neki: „Kövess engem!” Fülöp pedig Béth-Szaidából volt, András és Péter városából. Megtalálja Fülöp Náthánáélt, és *leszögezve* mondja neki: „Akiről írt Mózes a Törvényben és az *Isteni* szövegekben, megtaláltuk: Jézust, József fiát, a názáretit!” És így szólt neki Náthánáél: „Názáretből lehetséges, *hogy* valami jó legyen?” *Leszögezve* mondja neki Fülöp: „Jöjj és lásd!”

Látta Jézus az őhöz jövő Náthánáélt, és *leszögezve* mondja felőle: „Figyeljete, egy igazi izraelita, akiben álnokság nincsen.” *Leszögezve* mondja neki Náthánáél: „Honnan ismeresz engem?” Válaszolt Jézus és *így* szólt hozzá: „Mielőtt téged Fülöp szólított, *miközben* a fügefa alatt voltál, láttalak téged.” Válaszolt Náthánáél és *így* szól hozzá: „Tiszteletes, te vagy az Isten Fia, te vagy az Izrael királya!” Válaszolt Jézus és *így* szólt hozzá: „Mivelhogy *így* szóltam hozzád, »Láttalak téged a fügefa alatt«, hiszel? Ezeknél nagyobbakat fogsz meglátni!” És *leszögezve* mondja neki: „Ámen, ámen, *leszögezve* mondom nektek, mostantól *fogva* meglátjátok a

9 *Tiszteletes*: a görögben a héber rabbi szó betűnkénti átírása szerepel. Szó szerinti jelentése: 'én nagyom'. A tanító tiszteletének kifejezésére használták: 'tiszteletes uram'.

10 *Messias, ami lefordítva Felkent*: A zsidó végidőtanban a Masiah vagy Messias szó kifejezetten a Dávid király vonalából származó jövődőlbeli zsidó királyra utal, aki várhatóan megmenti a zsidó népet, és szent olajjal kenik meg, és uralkodni fog a zsidó népen a messiási korszakban. De általában véve királyokat, papokat és isteni szöveveket is kentek fel hivatalukba. Jézusra mindhárom „felkenetés” igaz. Az itt szereplő görög *χριστός* (e.: „krisztosz”) szóból származik a Krisztus szavunk, ami a héber Messias/Masiach szó görög-latin fordítása. Ebben a bibliafordításban, ahol külön nincs mellette görögül a *Μεσσίας* (e.: „messziász”) szó, a *krisztosz* szó van 'Messiasnak' fordítva. Mivel itt jelenvan mindkét szó, a *Messziász* 'Messiasnak', a *Krisztosz* 'Felkentnek' van fordítva, mint ahogy a samáriai asszánynál is.

11 *Simon, Kéfás, Péter*: a Simon vagy Simeon név héberül azt jelenti: „aki hall”, „hallgató”. A Kéfás/Kéfa név arámiul azt jelenti: 'kő'. János ezt magyarázza görögül a Petrosz szóval, ami szintén azt jelenti: 'kő', amiből ered a Péter név.

megnyílt mennyet, és az Isten angyalait, miközben felszállnak és leszállnak az Ember Fiára.”

És a harmadik napon menyegző lett a galileai Kánában, és ott volt az édesanya Jézusnak. De meg volt hívva Jézus is és az ő gyakornokai is a menyegzőre. És *mikor* bornak szűkébe kerültek, *erélyesen* mondja Jézusnak az édesanya neki: „Nincs boruk!” *Határozottan* mondja neki Jézus: „Mi *dolgunk van egymással* neked és neked, asszony? Nem érkezett *még* el az én órám.”

Erélyesen mondja az ő édesanya a segédkezőknek: „Amit csak mondana nektek, tegyétek meg!” Volt ott pedig letéve hat kő vízgyűjtő-edény a zsidók tisztulási szertartása szerint, egyenként két vagy három métrétát¹² befogadó. *Határozottan* mondja nekik Jézus: „Töltsétek meg a vízgyűjtő-edényeket vízzel!” És megtöltötték azokat felső *karimáig*. És *határozottan* mondja nekik: „Merítsetek most, és vigyetek a ceremóniamesternek!” És vittek.

Amint pedig megízlelte a ceremóniamester a *már* borra lett vizet, és nem tudta, honnan van (de a segédkezők tudták, akik merítették a vizet), szólítja a vőlegényt a ceremóniamester, és *leszögezve* mondja neki: „Minden ember először a nemes bort helyezi ki, és amikor megrészegedtek, akkor a silányabbat. Te megtartottad a nemes bort mostanáig.”

Ezt tette a jeleknek kezdeteként Jézus a galileai Kánában, és nyilvánvalóvá tette az ő dicsőségét, és hittek benne az ő gyakornokai. Ezután lement Kapernaumba, ő és az ő édesanya és az ő testvérei és az ő gyakornokai. És ott tartózkodtak nem sok napig.

És közel volt a zsidók páskája, és felment Jeruzsálembe Jézus. És *ott* találta a Templomban az ökröket és juhokat és galambokat eladókat, és az *ott* ülő pénzváltókat. És *miután* ostort készített gyékénykötelekből, mindenkit kihajított a Templomból, a juhokat is és az ökröket *is*, és a pénzváltóknak kiöntötte az aprópénzét és az asztalaikat felforgatta. És a galambokat eladókhöz odaszólt: „Vigyétek ezeket innen, ne tegyétek az én Édesapám házát kereskedelem házává.” Megemlékeztek pedig az ő gyakornokai, hogy meg van írva: „A te házad *iránti* féltékenység felemésztett engem.”

Válaszoltak tehát a zsidók és odaszóltak neki: „Milyen jelt mutatsz nekünk, hogy ezeket teszed?” Válaszolt Jézus és odaszólt nekik: „Szedjétek szét ezt a Templomot és három nap alatt *életre* fogom kelteni azt!” Válaszoltak tehát a zsidók: „Negyvenhat évig épült ez a Templom, és te három nap alatt *életre* fogod kelteni azt?” Ő pedig az ő testének templomáról mondta *leszögezve*. Mikor azért *életre* kelt a halottak közül, megemlékeztek az ő gyakornokai, hogy *leszögezve* ezt mondta nekik, és hittek az írásnak és a Kinyilatkoztatásnak, amit szólt Jézus. Amikor pedig Jeruzsálemben volt a páskakor, az ünnepen sokan hittek az ő nevé-

12 *Métréta*: úrmérték egy amfora edény nevéből, kb. 40 l.

ben, *ahogy* nézték az ő jeleit, amiket tett. Maga Jézus pedig nem bírta hittel¹³ önmagát rájuk, amiatt, *hogy* ismer mindenkit; és merthogy *mindeközben* nem volt szüksége *arra*, hogy bárki tanúskodjon az emberről, mert ő tudta, mi van az emberben.

Volt pedig egy ember a farizeusok közül, Nikodémosz *az* ő neve, főembere a zsidóknak. Ő eljött Jézushoz éjszaka, és *így* szólt neki: „Tiszteletes, tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítóul, mert senki ezeket a jeleket *nem* képes megtenni, amiket te teszel, hacsak nem az Isten van veled.”

Válaszolt Jézus, és *így* szólt neki: „Ámen, ámen, *leszögezve* mondom neked, hacsak valaki nem születik fentről *újonnan*¹⁴, nem képes meglátni az Isten Királyságát.” *Leszögezve* mondja nekik Nikodémosz: „Hogyan képes egy ember megszületni idős létére? Képes az ő anyjának méhében másodszor bemenni és megszületni?” Válaszolt Jézus: „Ámen, ámen, *leszögezve* mondom neked, hacsak valaki nem születik vízből és Szellemből, nem képes bemenni az Isten Királyságába. Ami a hústestből született, *az* hústest, és ami a Szellemből született, *az* szellem. Ne csodálkozz, hogy *így* szóltam neked, »Szükséges nektek fentről *újonnan* születnetek«! A szellő¹⁵ fúj, ahová akar, és az ő hangját hallod, de nem tudod, honnan jön és hová megy: *így* van mindenki, aki a Szellemből született.” Válaszolt Nikodémosz, és *így* szólt neki: „Hogyan lehetséges, *hogy* ezek meglegyenek?” Válaszolt Jézus, és *így* szólt neki:

„Te vagy a tanítója Izraelnek, és ezeket nem tudod? Ámen, ámen, *leszögezve* mondom neked, hogy amit tudunk, *arról* beszélünk, és amit láttunk, *arról* tanúskodunk, és a mi tanúskodásunkat nem fogadjátok el. Ha földi dolgokat szóltam nektek és nem hittetek, hogyan fogtok hinni, ha mennyei dolgokat szólok?

És senki *sem* ment fel a mennybe, hacsaknem aki a mennyből alájött, az Ember Fia, aki a mennyben van. És pontosan ahogy Mózes felemelte a kígyót a pusztában, ily módon kell felemeltetnie az Ember Fiának, hogy az őbenne hívők egyike se pusztuljon el *használatlan kacatként*, hanem rendelkezhessen örök *magasabbrendű* élettel. Mert ily módon szerette *önzetlenül* az Isten a világréndszert, hogy *ennek következtében* az ő Fiát, az egyszülöttet adta, hogy az őbenne hívők egyike se pusztuljon el *használatlan kacatként*, hanem rendelkezhessen örök *magasabbrendű* élettel. Mert nem *azért* küldte ki az Isten az ő Fiát a világréndszembe, hogy ítéletet hozzon a világréndszer *felett*, hanem hogy meg legyen mentve a világréndszer *által*a. Az őbenne hívő nincs ítélethozatal alatt, de a nem hívő *felett* már ítélet lett hozva, mert nem hitt a nevében az Isten egyszülött Fiának.

13 *Bírta hittel*: a görög πιστεύω (e.: „pizteuó”) ebben a szakaszban háromszor szerepel, kétszer ‘hinni’, egyszer ‘bízni’ jelentéssel. A bibliatanulmányozás és az eredeti szövegbeli ismétlődések hangsúlyozása érdekében a ‘bíza’ mellé itt most odatettük, hogy ‘hittel’.

14 *Fentről újonnan*: a görög ἄνωθεν (e.: „anóthen”) szó elsődleges jelentése ‘fentről’, átvitt értelemben használják még ‘kezdetből’ értelemben is, ‘újonnan, ismét’ jelentéssel csak elvétve.

15 *Szellő*: a görögben a szellő és a szellem szó ugyanaz, πνεῦμα (e.: „pneuma”).

Ez pedig az elválasztó ítélet, hogy a világosság *már* eljött a világrendszerbe, és az emberek inkább szerették *feltétlenül* a sötétséget, mint a világosságot, mert *mindeközben* az ő cselekedeteik *eredményeikkel együtt bajlódásokkal teljesen* gonoszok voltak. Mert az *életvitelszerűen* méltánytalansággal foglalkozók mindegyike gyűlöli a világosságot, és nem jön a világossághoz, hogy ne részesüljenek rábizonyító feddésben az ő cselekedetei *eredményeivel együtt*. Aki pedig a valóigazságot teszi, a világossághoz jön, hogy nyilvánvalóvá lehessenek az ő cselekedetei *eredményeivel együtt*, hogy Istenben vannak *már* megcselekedve.”

Ezek után elment Jézus és az ő gyakornokai Júdea földjére, és ott időzött velük és *ezalatt* bemerített.

Jelenvolt pedig János is bemerítőként Enonban, közel Szálimhoz, mert víz sok volt ott; és jöttek és bemerítkeztek. Mert még nem volt börtönbe hajítva János. Lett tehát vita a János gyakornokai és a zsidók között a megtisztulásról, és oda mentek Jánoshoz, és *így* szóltak neki: „Tiszteletes, ki volt veled a Jordánon túl, akiről te *így* tanúskodtál: »Figyeljetek, ő merít be, és mindenki őhózzá megy«?” Válaszolt János és *így* szólt:

„Nem képes *az* ember kapni semmit, csak ha meg van *már* adva neki a mennyből. Ti magatok tanúskodtok rólam, hogy *így* szóltam: »Nem vagyok én a Messiás«, hanem »kiküldött vagyok emez előtt.« A menyasszonnyal rendelkező *ember az* vőlegény, a vőlegénynek a *mellette* álló és őt hallgató barátja pedig örvendezve örül a vőlegény hangja miatt. Tehát ez az én örömöm beteljesült. Annak növekednie kell, nekem pedig csökkennem.

A fentről jövő mindenek felett van. A földből való a földből van, és a földből beszél. A mennyből jövő mindenek felett van. És amit látott és hallott, arról tanúskodik, és az ő tanúskodását senki *sem* fogadja el. Aki elfogadta az ő tanúskodását, megpecsételte, hogy az Isten igaz. Mert akit kiküldött az Isten, *az* az Isten *Irányadó* kijelentéseit beszéli, mert nem mértékkal adja az Isten a Szellemet.

Az Édesapa *önzetlenül* szereti a Fiút, és mindent *odaadott* az ő kezébe. A Fiúban hívő rendelkezik örök *magasabbrendű értelmes* élettel, de a Fiúval *szemben* makacsul hitetlenkedő nem fogja meglátni a *magasabbrendű értelmes* életet, hanem az Isten haragja marad rajta.”

Amikor tehát megtudta az Úr, hogy meghallották a farizeusok, hogy Jézus többeket tesz gyakornokká és merít be, mint János (bár valójában *mindezalatt* Jézus maga nem merített be, hanem az ő gyakornokai), elengedte Júdeát, és elment ismét Galileába.

Szükséges volt pedig neki átmennie Samárián. *Bemegy* tehát egy Szikhár nevű samáriai városba, közel *ahhoz* a telekhez, amelyet adott Jákob Józsefnek, az ő

fiának. Ott volt pedig Jákob forrása. Jézus tehát, *mivel már* elfáradt az utazástól, leült így a forrásnál. Az óra mintegy a hatodik volt.

Jön egy asszony Samáriából vizet merni. *Határozottan* mondja neki Jézus: „Adj nekem inni!” Mert az ő gyakornokai *addigra már* elmentek a városba, hogy élelmet vásároljanak. *Erélyesen* mondja tehát neki az asszony, a samáriai: „Hogyan? Te zsidó létedre tőlem inni kérsz samáriai asszony létemre?” Mert nem érintkeznek zsidók samáriaiakkal. Válaszolt Jézus és *így* szólt neki: „Ha ismernéd az Isten ajándékát, és *hogy* ki az, aki *ezt* mondja neked: »Adj nekem inni!«, te kérted volna őt, és adott volna neked élő vizet.” *Erélyesen* mondja neki az asszony: „Uram, merőedényed sincs, és a kút mély, és a forrás mély, honnan van tehát az élő vized? Talán te nagyobb vagy a mi ősapánknál, Jákobnál, aki adta nekünk a kutat? Maga is ebből ivott, az ő fiai is, az ő jószágai is!” Válaszolt Jézus és *így* szólt neki: „Mindenki, aki ebből a vízből iszik, meg fog szomjazni ismét, de aki csak inna *abból* a vízből, amit én fogok adni neki, semmiképpen sem szomjazhat meg örökre, hanem a víz, amit én fogok adni neki, *az* lesz őbenne örök életre feltörő víznek forrásává.” *Erélyesen* mondja neki az asszony: „Uram, add nekem ezt a vizet, hogy ne szomjazzam meg és ne jöjjek ide merni!”

Határozottan mondja neki Jézus: „Eredj, szólítsd *elő* a te férjedet és jöjj ide!” Válaszolt az asszony és *így* szólt: „Nincs férjem.” *Így* szól neki Jézus: „Helyesen szóltál, hogy »nincs férjem«, mert őt férjed volt, és most akid van, *az* nem férjed neked, eme igazságot elmondtad.” *Erélyesen* mondja neki az asszony: „Uram, nézelődve fogom fel, hogy *isteni* szóvivő vagy te! A mi ősapáink ezen a hegyen hódoltak leborulva *Istennek*, és ti *azt* mondjátok *leszögezve*, hogy Jeruzsálemben van *az* a hely, ahol kell hódolni leborulva.” *Leszögezve* mondja neki Jézus: „Asszony, higgy nekem, hogy eljön *az az* óra, amikor sem *nem* ezen a hegyen, sem *nem* Jeruzsálemben fogtok leborulva hódolni az Édesapának. Ti *annak* hódoltok leborulva, amit nem ismertek, mi *annak* hódolunk leborulva, amit ismerünk, merthogy a megmentés a zsidók közül van. De eljön *az az* óra, és az most van, amikor a valódi hódolók hódolni fognak leborulva az Édesapának: szellemben és valóigazságban, mert az Édesapa is ilyeneket keres, akik leborulva hódolnak neki. Szellem az Isten, és akik leborulva hódolnak neki, *azoknak* szellemben és valóigazságban kell leborulva hódolniuk.” *Erélyesen* mondja neki az asszony: „Tudom, hogy Messiás jön” – akit Felkentnek mondanak, – „amikor az el fog jönni, hí-

rül ad nekünk mindent.” *Leszögezve* mondja neki Jézus: „»*Én Vagyok*«¹⁶ a veled beszélő.”

És erre jöttek meg az ő gyakornokai, és csodálkoztak, hogy asszonnyal beszélt. Mégis, senki *sem* szólt, „Mit keresel?”, vagy: „Mit beszélsz vele?”

Elengedte tehát az ő vízgyűjtő-edényét az asszony, és elment a városba, és *erélyesen* mondja az embereknek: „Gyertek, lássatok egy embert, aki mindarról szólt nekem, amit csak tettem! Tán csak nem ez a Messiás?” Kimentek tehát a városból és odamentek hozzá. Közben pedig kérték őt a gyakornokok, *erélyesen* mondván: „Tiszteletes, egyél!” Ő pedig *így* szólt nekik: „Én rendelkezem étellel, amiről ti nem tudtok.” *Erélyesen* mondták tehát a gyakornokok egymásnak: „Talán valaki hozott neki enni?” *Leszögezve* mondja nekik Jézus: „Az én eledelem az, hogy tehetem az akaratát annak, aki küldött engem, és *végcélba érkezett* tökéletessé tehetem az ő dolgát. Nem ti mondjátok *hangsúlyosan*, hogy még négy hónap van *hátra* és az aratás eljön? Figyeljete! *Leszögezve* mondom nektek, emeljétek a ti szemeiteket, és szemléljétek a vidéki tájakat, merthogy fehérek az aratáshoz már! És az arató jutalmat kap, és gyümölcsöt gyűjt össze az örök *magasabbrendű értelmes* életre, hogy mind a vető, mind az arató egy helyütt örülhessen.” Mert ebben a szóbeszéd igaz, hogy „Más a vető és más az arató.” Én küldtelek ki titeket, *hogy* learassátok, amivel nem ti fáradoztatok, mások fáradoztak, és ti az ő fáradozásukba jöttetek be.”

Abból a városból pedig sokan hittek őbenne a samáriaiak *közül* az *arról* tanúskodó asszony *kinyilatkoztató* mondása miatt, hogy: „Megmondott nekem mindent, amit csak tettem.” Amikor tehát odajöttek hozzá a samáriaiak, megkérték őt, *hogy* maradjon velük, és ő ott maradt két napig. És sokkal többen hittek az ő *kinyilatkoztató* mondása miatt, *no* meg az asszonynak *is erélyesen ezt* mondták: „Már nem a te beszéded miatt hiszünk, mert magunk hallottuk, hogy ez valóban a világrendszer megmentője, a Messiás.”

Két nap múlva pedig kiment onnan, és elment Galileába, mert maga Jézus tanúskodott *arról*, hogy *isteni szóvivő* a saját hazájában megbecsüléssel nem rendelkezik. Amikor tehát bement Galileába, befogadták őt a galileaiak, *akik már*

16 »*Én Vagyok*«: a görög *Ἐγώ εἰμι* (e.: „egó eimi”) azt jelenti: ‘Én vagyok’, és Isten héber nevére is utalhat, amikor Mózesnek a csipkeborkorból kijelentette a nevét: „Vagyok, aki vagyok.” Jánosnak ebben a könyvében huszonnégyszer szerepel az „Én Vagyok” kifejezés, Jézus istenségére utalva. Ebben a fordításban belső idézőjelekkel emeljük ki Jézus beszédében: »*Én Vagyok*«. Többször is kijelenti, hogy ő micsoda: „»*Én Vagyok*« ...: a veled beszélő; az élet kenyere; a világrendszer világossága; a magamról tanúskodó; az ajtó; a jó juhász; a feltámadás és a magasabbrendű értelmes élet; az út, a valóigazság és az élet; az igazi szőlőtő.” Az önmagában álló »*Én Vagyok*« kifejezés szintén többször előfordul: a viharos hajós történetben; a zsidókkal való vitában; amikor azt mondja: „Mielőtt Ábrahám lett, »*Én vagyok*«”; és letartóztatása előtt (amikor e szavakra keresői hátraesnek). Megjegyzendő, hogy a könyv elején bemelegítő János a „Nem vagyok én”, „Nem vagyok” és „Nem” szavakkal hangsúlyozza, hogy ő nem Isten, sem a messiás, sem az isteni szóvivő.

mindent láttak, amit tett Jeruzsálemben az ünnepen, mert ők is *elmentek* az ünnepre.

Elment tehát Jézus ismét a galileai Kánába, ahol a vizet borrá tette, és volt egy valamiféle királyi *ember*, akinek a fia gyengélkedett Kapernaumban. Ő *miután* meghallotta, hogy Jézus eljött Júdeából Galileába, elment hozzá, és megkérdezte őt, hogy lejönne-e és meggyógyítaná-e az ő fiát, mert készült meghalni. Odaszólt azért Jézus neki: „*Abban az esetben*, ha nem látnátok jeleket és csodákat, semmiképpen sem hinnétek.” *Leszögezve* mondja neki a királyi *ember*: „Uram, jöjj le, mielőtt meghal az én kisgyermekem!” *Leszögezve* mondja neki Jézus: „Menj el, a te fiad él!” És hitt az ember a Kinyilatkoztatásnak, amit szólt neki Jézus, és elment. De már az ő lementekor az ő rabszolgái *szembejőve* fogadták őt, és hírül adták, *ahogy leszögezve* mondták, hogy: „A te gyermeked él.” Kifaggatta tehát tőlük az órát, amelyben megkönnyebbedett, és *így* szóltak neki, hogy: „Tegnap a hetedik órában engedte el őt a láz.” Tudta tehát az édesapa, hogy abban az órában, amelyben szólt neki Jézus: „A te fiad él.” És hitt maga és az ő egész háznépe.

Ezt ismét, második jelként tette Jézus, *miután* Júdeából Galileába ment.

Ezek után volt egy ünnepük a zsidóknak, és felment Jézus Jeruzsálembé. Van pedig Jeruzsálemben a Juh-kapunál egy héberül Bethesdának¹⁷ nevezett, öt fedett oszlopcsarnokkal rendelkező medence. Ezekben feküdt egy nagy tömege a gyengélkedőknek, vakoknak, sántáknak, száradt *végtagú*aknak, a víz megmozdulását váróknak. Mert egy angyal időnként belépett a medencébe és felzavarta a vizet. Aki tehát elsőként belépett a víz felzavarása után, egészséges lett, akármilyen betegség számára volt visszatartva¹⁸.

Volt pedig egy bizonyos ember ott, harmincnegyzet évét gyengeségben töltő. *Miután* meglátta őt Jézus, *amint* fekszik és tudta, hogy már sok időt tölt *így, leszögezve* mondja neki: „Akarsz egészségessé lenni?” Válaszolt neki a gyengélkedő: „Uram, nincs emberem, hogy amikor fel lett zavarva a víz, behajíthasson engem a medencébe, de *amíg* én megyek, más lép be énelőttem.” *Leszögezve* mondja neki Jézus: „Kelj fel¹⁹, emeld fel a te hordágyadat, és járkalj!” És azonnal egészséges lett az ember, és felemelte az ő hordágyát, és járkalta.

17 *Bethesda*: a szó jelentése: ‘kedvezés/irgalom/jóság háza’

18 *Betegség számára volt visszatartva*: a görög *κατέχω* (e.: „katekhó”) jelentése: ‘visszatart, feltart, letartóztat, lefoglal, lenntart (pl. birkózásban), le-/elnyom’. Ez a szó szenvedő szerkezetben van, tehát az alany, a gyengélkedő visszatartása az alanytól függetlenül történik. A ‘betegség’, a görög *νόσημα* (e.: „noszéma”) datívuszban szerepel, ami magyarra a ‘-nak/-nek, számára’ szerkezettel fordítandó, egyes esetekben ‘-val/-vel’ is alkalmazható. E mondatban nem a gyengélkedő bírja a betegséget („van egy betegsége”), és nem is a betegség a cselekvő, tehát a gyengélkedőt visszatartó, hanem egy itt meg nem nevezett külső tényező. A betegség csupán egy eszköz, ami számára vagy amivel vissza van tartva a gyengélkedő.

19 *Kelj fel*: a görög *ἐγείρω* (e.: „egeiró”) szó a feltámadással egyenértékű ‘életre kelni’ jelentéssel is használatos.

Volt pedig szombat azon a napon. *Erélyesen* mondták tehát a zsidók a kikezeltnek: „Szombat van, nem szabad neked felemelned a hordágyat!” *Így* válaszolt nekik: „Aki engem egészségesé tett, az szolt *így* nekem: »Emeld fel a te hordágyadat, és járkalj!«” Megkérdezték tehát tőle: „Ki *az* az ember, aki így szolt neked: »Emeld fel a te hordágyadat és járkalj!«?” A meggyógyított pedig nem tudta, ki *az*, mert Jézus elsurant, *amikor* tömeg volt a helyen.

Ezek után megtalálja őt Jézus a Templomban! És odaszólt neki: „Figyelj, egészséges lettél, többé ne kövess el bűnt, hogy valami rosszabb ne lehessen veled!”

Elment az ember, és elhíresztelte a zsidóknak, hogy Jézus *az*, aki őt egészségesé tette. És emiatt üldözték Jézust a zsidók és keresték őt, *hogy* megöljék, merthogy ezeket tette szombaton. Jézus pedig válaszolt nekik: „Az én Édesapám mostanáig dolgozik, és én is dolgozom.” Emiatt tehát még inkább keresték őt a zsidók, *hogy* megöljék, mert nem csak kioldozta a szombatot, hanem saját Édesapjának is nevezte az Istent, *így* egyenlővé tette magát az Istennel.

Válaszolt tehát Jézus és *így* szolt nekik: „Ámen, ámen, *leszögezve* mondom nektek, nem tud a Fiú tenni önmagától semmit, hacsak nem látja az Édesapát, *amikor* tesz valamit, mert amit csak ő tesz, ezeket a Fiú is hasonlóan teszi. Mert az Édesapa *kölcsönösen* szereti a Fiút, és mindent megmutat neki, amit ő tesz, és ezeknél nagyobb dolgokat fog mutatni neki, hogy ti csodálkozzatok. Mert amint az Édesapa *életre* kelti a halottakat és megeleveníti, úgy a Fiú is akit akar, megelevenít. Mert az Édesapa *nem* ítél senkit, hanem az *elválasztó* ítéletet mind odaadta a Fiúnak, hogy mindenki *értékelve* tisztelje a Fiút, pontosan ahogy *értékelve* tisztelik az Édesapát. Aki a Fiút nem tiszteli *értékelve*, nem tiszteli *értékelve* az Édesapát, aki küldte őt.

Ámen, ámen, *leszögezve* mondom nektek, hogy aki az én Kinyilatkoztatásomat meghallja és hisz annak, aki küldött engem, az rendelkezik örök *magasabbrendű értelmes* élettel, és *elválasztó* ítéletre nem megy, hanem átlépett a halálból a *magasabbrendű értelmes* életbe.

Ámen, ámen, *leszögezve* mondom nektek, hogy eljön egy *olyan* óra, és *az* most van, amikor a halottak meg fogják hallani a hangját az Isten Fiának, és akik meghallották, *magasabbrendű értelmes* életet fognak élni. Mert amint az Édesapa rendelkezik *magasabbrendű értelmes* élettel önmagában, úgy megadta a Fiúnak is, *hogy magasabbrendű értelmes* élettel rendelkezzen önmagában. És *szuverén* hatalmasságot is adott neki *elválasztó* ítéletet tenni, merthogy Ember Fia.

Ne csodálkozzatok ezen, hogy eljön egy *olyan* óra, amiben mindazok, akik a sírboltokban *vannak*, meg fogják hallani az ő hangját, és előjönnek: akik a nemes *dolgot* tették, *magasabbrendű értelmes* életnek feltámadására, akik pedig a méltánytalannal foglalkoztak *életvitelszerűen*, *elválasztó* ítéletnek feltámadására.

Semmit *se* tudok én tenni önmagamtól: pontosan ahogy hallom, *úgy* ítélek, és az én *elválasztó* ítéletem igazságos, merthogy nem az én akaratomat keresem, hanem annak az akaratát, *aki* küldött engem: az Édesapát.

Ha én tanúskodom magamról, az én tanúságtételem nem igaz. Más az énrólam tanúskodó, és tudom, hogy igaz *az* a tanúság, amivel tanúskodik énrólam. Ti *követeket* küldtetek ki Jánoshoz, és *ő* tanúskodott a valóigazság mellett. Én pedig nem embertől fogadom el a tanúságtételt, hanem ezeket *azért* mondom *leszögezve*, hogy ti *egyszer s mindenkorra* megmenekülhessetek. Amaz volt az égő és tündöklő lámpás, ti pedig *csak* egy *rövid* órácskát akartatok ujjongani az *ő* világosságában. Én pedig *azzal* a tanúságtétellel rendelkezem, *ami* nagyobb a Jánosénál; mert *azok* a dolgok, amiket *azért* adott nekem az Édesapa, hogy *végcélba érkezett* tökéletessé tegyem azokat, *vagyis* azok a dolgok, amiket én teszek, tanúskodnak énrólam, hogy az Édesapa engem küldött ki. És aki kiküldött engem, *az* Édesapa, maga tanúskodott *már* énrólam.

Sem az *ő* hangját *nem* hallottátok soha, sem az *ő* látványát *nem* láttátok *sze-meitekkel*. És az *ő* bennetek megmaradó Kinyilatkoztatásával *sem* rendelkeztek, mert akit kiküldött *ő*, ennek ti *nem* hiszték. Átvizsgáljátok az Írásokat, merthogy ti *azt* gondoljátok, azokban örök *magasabbrendű értelmes* élettel *lehet* rendelkezni, és *éppen* amaz *Írások* az énrólam tanúskodók! És *nem* akartok énhozzám jönni, hogy *magasabbrendű értelmes* élettel rendelkezhessetek!

Dicsőséget emberektől *nem* fogadok el, de *már* ismerlek titeket, hogy az Istennek az *önzetlen* szeretetével *nem* rendelkeztek önmagatokban. Én az én Édesapám nevében jöttem, és ti *nem* fogadtok el engem. *Abban az esetben*, ha más jönne a saját nevében, amazt el fogjátok fogadni. Hogyan tudtok ti hinni, dicsőséget egymástól elfogadók? És a dicsőséget, amely az egyedüli Istentől *van*, *nem* kerestek! Ne gondoljátok, hogy én foglak vádolni titeket az Édesapánál. *Ott* van a titeket vádoló: Mózes, akiben ti reménykedtetek! Mert ha hittetek volna Mózesnek, hittetek volna nekem is. Mert énrólam írt amaz. Ha pedig amannak az írásainak *nem* hiszték, hogyan fogtok hinni az én Kijelentéseimnek?"

Ezek után elment Jézus a tibériási galileai tengeren túlra. És követte őt egy nagy tömeg, mert látták az *ő* jeleit, amiket tett a gyengélkedőkön. Jézus pedig felment a hegyre, és leült az *ő* gyakornokaival. Közel volt pedig a páska, a zsidók ünnepe. *Miután* tehát felemelte Jézus a szemeit és megszemlélte, hogy egy nagy tömeg jön felé, *erélyesen* mondja Fülöpnek: „Honnan fogunk vásárolni kenyeret, hogy ehessenek ezek?” Ezt pedig őt próbáztatva mondta, mert *ő* tudta, mit készül tenni. Válaszolt neki Fülöp: „Kétszáz dénárnyi kenyér *sem* elég nekik, hogy mindegyikük valami keveset kapjon.” *Erélyesen* mondja neki egy az *ő* gyakornokai közül, András, a Simon Péter testvére: „Van itt kisfiú, *de csak* egy, akinek van öt árpakenyere és két *sült* hal, de ezek mik ennyinek?” Szólt pedig Jézus: „Tegyétek meg, *hogy* az emberek ledőljenek *az étkezéshez!*” Volt pedig sok fű a helyen. Le-

dőltek tehát a férfiak, szám szerint mintegy ötezren. Vette pedig a kenyereket Jézus, és *miután* hálát adott, *szétosztva* átadta a gyakornokoknak, a gyakornokok pedig a ledőlteknek, hasonlóan a *sült* halakból is *vehettek*, amennyit csak akartak. Amikor pedig beteltek, *leszögezve* mondja az ő gyakornokainak: „Gyűjtsétek össze a bővelkedett darabokat, hogy semmi se vesshessen el.” Összegyűjtötték tehát, és megtöltöttek tizenkét kosarat az öt árpakenyérből *való* darabokkal, ami bővelkedett azok számára, *akik* étkeztek. Az emberek tehát, *miután* látták a jelt, amit Jézus tett, *erélyesen* mondták, hogy: „Ez valóban az az *isteni* szóvivő, aki eljövendő a világba.” Jézus tehát, *mivel* tudta, hogy készülnek jönni és őt elragadni, hogy királlyá tegyék őt, visszavonult ismét a hegyre, *csak* ő egyedül.

Mikor pedig este lett, lementek az ő gyakornokai a tengerre. És *miután* beléptek a hajóba, mentek a tenger túlsó partjára, Kapernaumba, és már sötét lett, és *még* nem ment *oda* hozzájuk Jézus. És a tenger *viharos* szélnek²⁰ nagy fújásakor felébredt. *Miután* tehát eveztek *már* mintegy huszonöt vagy harminc stadionnyit²¹, *csodálkozva* nézegették Jézust, *ahogy* a tengeren járkal és a hajóhoz közel lesz; és megfélemlédtek. Ő pedig *erélyesen* mondja nekik: „»*Én* *Vagyok*«, ne féljete!”²²

Be akarták azért őt venni a hajóba, és a hajó azonnal *annál* a földnél lett, ahová *éppen* mentek.

Másnap a tömeg, amely a tengernek a túlsó partján állt, *miután* látta, hogy másik kishajó nem volt ott, hanem csak az, amelyikbe beléptek az ő gyakornokai, és hogy nem ment be együtt az ő gyakornokaival Jézus a kishajóba, hanem csak a tanítványai mentek el, ugyanakkor viszont más kishajók jöttek Tibériásból közel *ahhoz* a helyhez, ahol ették a kenyeret az Úr hálaadása *után*, amikor tehát látta a tömeg, hogy Jézus nincs ott, sem az ő gyakornokai, beléptek ők is a hajókba, és mentek Kapernaumba, *ahogy* keresték Jézust.

És *miután* megtalálták őt a tenger túlsó partján, odaszóltak neki: „Tiszteletes, mikor jöttél ide?” Válaszolt nekik Jézus és így szólt: „Ámen, ámen, *leszögezve* mondom nektek, nem *azért* kerestek engem, mert láttatok jeleket, hanem mert ettetek a kenyerekből és jóllaktatok. Ne veszendő eledelért dolgozzatok, hanem az örök *magasabbrendű értelmes* életre megmaradó eledelért, amit az Emberfia fog nektek adni, mert őt az Édesapa pecsételte el, az Isten.” *Így* szóltak tehát hozzá: „Mit tegyünk, hogy dolgozhassuk az Isten dolgait?” Válaszolt Jézus és szólt nekik: „Ez a dolga az Istennek, hogy higgyetek *abban*, akit kiküldött.”

20 *Viharos szél*: a szélre az itteni szó görögül az *ἀνεμος* (e.: „anemosz”), ami nem a kellemesebb szellőre és a szellemre is használt *pneuma*, hanem itt egy süvítő és viharos szélről van szó.

21 *Huszonöt vagy harminc stadionnyit*: a stadion mint hossz mérték a görög nagyvárosokban és az Olimpián rendezett futóverseny pálya hossza, kb. 192 m. Ezt megszorozva 25-tel 4800 m, 30-cal 5760 m, tehát kb. 5 km – 5.5 km-t evezhettek.

22 »*Én vagyok*«, *ne féljete!*: Jézus egyik istenség-kijelentése. Értelmezhető a »Ne féljete!« Jézus egy nevéként: „Én vagyok »Ne-féljete!«.”

Így szóltak tehát neki: „Tehát milyen jelet teszel te, hogy láthassuk és hihessünk neked? Mit dolgozol? A mi ősapáink a mannát ették a pusztában, amint meg van írva: »Kenyeret a mennyből adott nekik enni.«” Így szólt tehát nekik Jézus: „Ámen, ámen, *leszögezve* mondom nektek: nem Mózes adta nektek a kenyeret a mennyből, hanem az én Édesapám adja nektek a kenyeret a mennyből, az igazit; mert ő az Isten kenyere: a mennyből lejövő és a világnak *magasabbrendű értelmes* életet adó!” Így szóltak tehát hozzá: „Urunk, mindenkor add nekünk ezt a kenyeret!” Így szólt pedig nekik Jézus: „»Én Vagyok« a *magasabbrendű értelmes* élet kenyere! Az énhozzám jövő semmiképpen sem éhezhet meg, és a bennem hívő semmiképpen sem szomjazhat meg, soha! De *már* szóltam nektek, hogy láttatok is engem és nem hisztek. Minden, amit ad énnekem az Édesapa, énhozzám fog érkezni, és az énhozzám jövőt semmiképpen sem hajíthatom ki kívülre. Mert *azért* jöttem le a mennyből, hogy ne az én akaratomat tegyem, hanem az akaratát annak, *aki* engem küldött. Ez pedig az akarata annak, *aki* engem küldött, az Édesapának, hogy mindabból, amit nekem adott, *semmit se* veszítsek el, hanem feltámasszam azt az utolsó napon. Az pedig az akarata annak, *aki* engem küldött, hogy a Fiút látó és őbenne hívő mind rendelkezessen örök magasabbrendű értelmes élettel, és majd feltámasztom őt én az utolsó napon.”

Zúgolódtak tehát a zsidók ellene, merthogy *így* szólt: „»Én Vagyok« a kenyér, amely lejött a mennyből”, és *leszögezve* mondták: „Nem ez Jézus, a József fia, akinek mi ismerjük az apját és az anyját? Hogyan mondja tehát *erélyesen* ez, hogy a mennyből jöttem le?” Válaszolt tehát Jézus és odaszólt nekik: „Ne zúgolódjatok egymás közt! Senki *sem* képes hozzám jönni, hacsak nem az Édesapa, aki engem küldött, húzza őt, és én feltámasztom őt az utolsó napon. Meg van írva az *Isteni* szövegben: »És lesznek mind az Istentől tanultak.« Tehát mindaz, aki hallott az Édesapától, és *érdeklődve-gyakorolva* tanult, hozzám jön. Nem mintha az Édesapát valaki *is* látta, hanem *csak* az Istentől való, ez látta az Édesapát! Ámen, ámen, *leszögezve* mondom nektek, az én bennem hívő rendelkezik örök *magasabbrendű értelmes* élettel! »Én Vagyok« a kenyere a *magasabbrendű értelmes* életnek! A ti ősapáitok ették a mannát a pusztában és meghaltak. Ez *az* a mennyből lejövő kenyér, hogy: akárki ebből eszik és nem hal meg.²³ »Én Vagyok« az élő kenyér, amely a mennyből jött le: ha akárki evett ebből a kenyérből, él majd örökké, és a kenyér pedig, amit én adok majd: az én hústestem, amit én adok majd a világrendszer élete helyett.”

Viaskodtak tehát egymással a zsidók, *ahogy erélyesen ezt* mondták: „Hogyan képes ez nekünk adni a hústestét, *hogy* együk?” Odaszólt tehát nekik Jézus: „Ámen, ámen, *leszögezve* mondom nektek: hacsak nem ettétek meg az Emberfiának a hústestét és nem ittátok meg az ő vérét, nem rendelkeztek *magasabbrendű értelmes* élettel önmagatokban. Az én hústestemet evő és az én véretem ivó rendelkezik örök *magasabbrendű értelmes* élettel, és én majd feltámasztom őt az

²³ *Eszik és nem hal meg*: szójáték ellentétül a megelőző állításra: „ették ... és meghaltak”. Fordítható még így is: „ehessen és meg ne haljon”.

utolsó napon. Mert az én hústestem valóban étel, és az én vérem valóban ital. Az én hústestemet evő és az én véremet ivó énbennem tartózkodik, és én őbenne. Éppen ahogyan kiküldött engem a *magasabbrendű értelmes életet* élő Édesapa, és én *magasabbrendű értelmes életet* élek, az engem evő is, ő is *magasabbrendű értelmes életet* fog élni miattam. Ez az a mennyből lejött kenyér, nem ahogyan ették a ti ősapáitok a mannákat és meghaltak: az ezt a kenyeret evő az örökkévalóságra nézve *magasabbrendű értelmes életet* fog élni.” Ezeket szólta a gyülekezetben, amikor tanított Kapernaumban.

Sokan tehát, akik hallották a gyakornokai közül, így szóltak: „Kemény ez a Ki nyilatkoztatás, ki képes ezt hallgatni?” *Mivel* pedig tudta Jézus önmagában, hogy zúgolódnak ez ellen az ő gyakornokai, odaszólt nekik: „Ez titeket megbotránkoztat? Hát *még*, ha nézitek az Emberfiát, *miközben* felmegy *oda*, ahol volt előzőleg! A szellem a megelevenítő, a hústest nem használ semmit. A Kijelentések, amiket én beszélek nektek, szellem *az*, és *magasabbrendű élet az*. De vannak néhányan közületek, akik nem hisznek.” Mert tudta kezdettől *fogva* Jézus, kik a nem hívők és ki az őt majd *áruhással* átadó. És *leszögezve* mondta: „Emiatt mondtam el nektek, hogy senki *sem* képes hozzám jönni, csak ha meg van adva neki az én Édesapámtól.”

Ettől *fogva* sokan elmentek az ő gyakornokai, vissza, és többé nem jártak vele.

Odaszólt tehát Jézus a tizenkettőnek: „Ti is menni akartok?” Válaszolt tehát neki Simon Péter: „Uram, kihez fogunk menni? Örök *értelmes* élet Kijelentéseivel rendelkez! És mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Messiás, az Élő Isten Fia!” Válaszolt nekik Jézus: „Nem én választottalak-e ki titeket, a tizenkettőt? És közületek *egyvalaki egy rágalmazásra hajlamos* szétdobáló²⁴!”

És járkált Jézus ezek után Galileában, mert nem akart Júdeában járni, mert *folyamatosan* keresték őt a zsidók, *hogy* megöljék. Közel volt pedig a zsidók ünnepe, a sátorépítés. Szóltak tehát neki az ő testvérei: „Távozz innen, és eredj Júdeába, a te gyakornokaid is szemlélhessék a te dolgaidat, amiket teszel! Mert senki sem tesz semmit rejtekben, és *közben azt* keresi, *hogy* maga nyilvánosságban legyen. Ha ezeket teszed, jelentsd meg magadat a világrendszernek.” Mert az ő testvérei sem hittek őbenne. *Leszögezve* mondja tehát nekik Jézus: „Az én időm még nincs itt, de a ti időtök mindig készen van. Nem képes a világrendszer gyűlölni titeket, de engem gyűlöl, merthogy én tanúskodom arról, hogy annak dolgai *bajlódásokkal telt* gonoszak. Ti menjetek fel erre az ünnepre, én még nem me-

24 *Rágalmazásra hajlamos szétdobáló*: a görög *διάβολος* (e.: diabolosz) szó szerinti: ‘széthajigáló’, vagyis ‘káosz-keltő’. A hagyományos fordításokban ‘ördög’, de a szó jelentései még: ‘rágalmazásra hajlamos, rágalmazó, hírnévrontó, hamisan vádoló, tetőfokra hágó’. Átvitt értelemben olyan emberre is használják, aki Isten ügyével szembeszállva mondhatni az ördög érdekében cselekszik vagy mellette áll.

gyek fel erre az ünnepre, merthogy az én időm még nem teljesedett be.” Miután pedig ezeket szólta nekik, *tovább* tartózkodott Galileában.

Amint pedig felmentek az ő testvérei, akkor ő is felment az ünnepre, nem nyilvánosan, hanem mintegy rejtetten. A zsidók tehát *folymatosan* keresték őt az ünnepen, és *erélyesen* azt mondták: „Hol van ő?” És sok zúgolódás volt felőle a tömegekben. Némelyek *erélyesen* mondogatták, hogy „*Belülről fakadóan* jó!” Mások pedig *erélyesen* mondogatták: „Nem, hanem eltévelyíti a tömeget!” Ugyanakkor senki *sem* beszélt felőle nyilvánosan a zsidóktól *való* félelem miatt.

Amikor pedig az ünnep már a közepén volt, felment Jézus a Templomba, és tanított. És csodálkoztak a zsidók, *ahogy erélyesen* ezt mondták: „Hogyan ismeri ez az Írásokat, holott nem tanulta *érdeklődve-gyakorolva*?” Válaszolt nekik Jézus és *így* szólt: „Az én tanításom nem az enyém, hanem azé, *aki* engem küldött. Ha valaki akarja az ő akaratát tenni, meg fogja ismerni erről a tudományról, vajon az Istentől van-e, vagy én önmagamtól beszélek. Az önmagától szóló a saját dicsőségét keresi; az őt küldő dicsőségét kereső pedig az valódi, és igazságtalanság benne nincsen. Nem Mózes adta nektek a Törvényt, és közületek senki *sem* teszi meg a Törvényt? Miért kerestek engem, *hogy* megöljete?” Válaszolt a tömeg és *így* szólt: „Démonnal rendelkezel! Ki keres téged, *hogy* megöljön?” Válaszolt Jézus, és *így* szólt nekik: „Egy dolgot tettem, és mindnyájan csodálkoztok emiatt. Mózes adta nektek a körülmetélékést (csak hogy nem Mózesből van, hanem az ősapáktól), és szombaton körülmetéltek egy embert. Ha körülmetélékést kaphat egy ember szombaton, hogy ne legyen kioldozva a Mózes Törvénye, énám haragudtok, merthogy egy teljes embert egészségessé tettem szombaton? Ne ítéljetek látzat szerint, hanem igazságos ítélettel ítéljete!”

Leszögezve mondták tehát némelyek a jeruzsálemiek közül: „Nem ez *az*, akit *azért* keresnek, *hogy* megöljék? És figyeljete, nyilvánosan beszél, és semmit *sem* mondanak neki! Valóban tudják a főemberek, hogy ez valóban a Messiás? De ezt ismerjük, honnan van! A Messiás pedig, amikor eljön, senki sem tudja, honnan van.” Kiáltott tehát a Templomban, *ahogy* tanított Jézus és *leszögezve* mondta: „Engem is ismertek, azt is ismeritek, honnét vagyok. Nem is önmagamtól jöttem: hanem igaz az, *aki* küldött engem, akit ti nem ismertek. Én pedig ismerem őt, merthogy tőle vagyok, és ő engem kiküldött.”

Keresték *a módját* tehát, *hogy* elfogják őt, és senki *se* vetett őrá kezét, mert hogy még nem jött el az ő órája. Sokan pedig a tömegeből hittek őbenne, és azt mondták: „A Messiás, amikor eljön, talán több jelt fog tenni ezeknél, amiket ez tett?”

Meghallották a farizeusok a tömeg zúgolódásakor felőle ezeket, és kiküldtek a farizeusok és a főpapok közszolgákat, hogy elfogják őt. Odaszólt tehát nekik Jézus: „Még egy kis ideig veletek vagyok, és elmegyek ahhoz, *aki* küldött engem. Ke-

resni fogtok engem, és nem fogtok megtalálni, és ahol vagyok én, *oda* ti nem vagytok képesek jönni.” Így szóltak tehát a zsidók maguk közt: „Hová készül ez menni, hogy mi nem fogjuk megtalálni? A görögök *közt* szórványba készül menni és tanítani a görögöket? Mi ez a Kinyilatkoztatás, amit mondott: »Keresni fogtok engem, és nem fogtok megtalálni«? és: »Ahol vagyok én, *oda* ti nem vagytok képesek jönni«?”

Az ünnep utolsó nagy napján pedig felállt Jézus és kiáltott, *ahogy erélyesen ezt* mondta: „Ha bárki szomjazik, jöjjön énhozzám és igyék! Aki *magát* énram *bízva* hisz *bennem*, éppen ahogyan szólt az Írás: folyók fognak folyni²⁵ az ő belsejéből, élő vízé!” Ezt pedig a Szellem felől szólta, akit a *magukat* őrá *bízó* hívók készültek kapni, mert még nem volt Szent Szellem, merthogy még Jézus sem lett megdicsőítve.

Sokan tehát a tömegből, *miután* meghallották a Kinyilatkoztatást, *leszögezve* mondták: „Ez valóban az *isteni* szóvivő!” Mások *is határozottan* mondták: „Ez a Messiás!” Mások viszont *erélyesen* mondták: „Mert Galileából jön a Messiás? Nem az Írás szólta, hogy a Dávid magvából és Betlehemből, *abból* a faluból jön el a Messiás, ahol Dávid volt?”

Szakadás lett tehát a tömegben miatta. Közülük némelyek pedig el akarták fogni, de senki sem vetette őrá a kezét.

Elmentek tehát a közszolgák a főpapokhoz és a farizeusokhoz, és amazok *így* szóltak nekik: „Mi *az, ami* miatt nem vezettétek el őt?” Válaszoltak a közszolgák: „Soha ember *így még nem* beszélt, mint ez az ember!” Válaszoltak tehát nekik a farizeusok: „Vajon ti is el lettetek tévelyítve? Vajon bárki a főemberek közül hitt *benne* őrá *bízva* magát vagy a farizeusok közül? De ez a tömeg, amely nem ismeri a Törvényt, átkozott!” *Leszögezve* mondja Nikodémosz nekik, aki elment éjszaka őhozzá, egy lévén közülük: „Vajon a mi Törvényünk hoz ítéletet az ember *felett*, ha előbb nem hallotta tőle és meg *nem* ismerte, amit tesz?” Válaszoltak és *így* szóltak neki: „Vajon te is galileai vagy? Vizsgálódj és lásd meg, hogy *isteni* szóvivő nem kelt fel Galileából!”²⁶ És elment ki-ki a maga házába.

Jézus pedig elment az Olajfák hegyére. Hajnalban pedig ismét *nyilvánosan* bement a Templomba, és a nép mind odament őhozzá, és *miután* leült, tanította őket.

25 *Folyni*: az ógörög πέω (e.: „hreo”) A „hreo” kettős jelentésű: ‘folyik’ illetve ‘kimondva beszél’. A Bibliában többnyire arra utal, hogy valaki, például egy isteni szóvivő folyékonyan kapja és mondja ki a kijelentést. A ‘Kijelentés’-ként fordított *ρήμα* (e.: „hréma”) is ebből származik, ami a beszédet az aktuális kimondottsága felől közelíti meg, tehát inkább élőszó, ami elbeszélés, vezetés vagy parancs is lehet, szemben a „logossal” (gör.: λόγος), ami sokkal inkább ‘koncepció’, ‘leszögezett beszéd’, ebben a fordításban ‘Kinyilatkoztatás’.

26 *Isteni szóvivő nem kelt fel Galileából*: A farizeusok tévedése az ószövetségi 2Kiriályok 14:25-ből megcáfolható: Jónás, az isteni szóvivő Gáth-Héferből származott, ami kb. 4 km-re van észak-észak-keletre Názárettől. Ez egy kis falu egy dombon, és ma El-Meshednek hívják. Térkép: <https://i1.wp.com/ladderofjacob.com/wp-content/uploads/2016/01/galilee-01.jpg>

Vittek pedig az írásmagyarázók és a farizeusok őhöz egy házasságtörés közben rajtakapott asszonyt, és *miután* középre állították, *leszögezve* mondják neki: „Tanító, ez az asszony rajta lett kapva a házasságtörés elkövetésében. A Törvényben pedig Mózes nekünk parancsolatot adott, *hogy* az ilyen *nők* legyenek megkövezve. Te azért mit mondasz?” Ezt pedig próbáztatókként mondták neki, hogy lehessen nekik őt *valamivel* vádolniuk. Jézus pedig, *miután* lehajolt, az ujjával írt a földre. Amikor pedig kitartóan kérdezték őt, *miután* felegyenesedett, odaszólt nekik: „A köztetek *lévő* büntelen hajítsa először a követ őrá!” És ismét, *miután* lehajolt, írt a földre. *Miután* pedig meghallották, és *mialatt* a lelkiismeret által rábizonyító feddésben részesültek, kimentek egyen-egyenként, a vénektől kezdve az utolsóig, és ott lett hagyva egyedül Jézus és a középen álló asszony. *Miután* pedig felegyenesedett Jézus és senkit *sem* látott az asszonyon kívül, *így* szólt neki: „Asszony, hol vannak azok a te vádolóid? Senki *sem* ítélte el téged?” Ő pedig *így* szólt: „Senki, Uram!” *Így* szólt pedig neki Jézus: „Én sem ítéllek el téged. Menj el és többé ne kövess el bűnt!”

Tehát ismét beszélt nekik Jézus, *ahogy leszögezve* mondta: „»Én Vagyok« a világrendszer világossága, az engem követő semmiképp sem fog járni a sötéttségben, hanem rendelkezni fog a *magasabbrendű értelm*es élet világosságával.” Oda szóltak tehát neki a farizeusok: „Te önmagadról tanúskodsz, a te tanúskodásod nem igaz!” Válaszolt Jézus és *így* szólt nekik: „Ha én tanúskodom is önmagamról, igaz az én tanúskodásom, mert tudom, honnan jöttem és hová megyek. Ti pedig nem tudjátok, honnan jöttem és hová megyek. Ti a hústest szerint ítélkeztek, én nem ítélkezem senki *felett*. Ha pedig ítélkezem is én, az én *elválasztó* ítéletem igazi, merthogy nem egyedül vagyok, hanem én és az Édesapa, *aki* engem küldött. És a ti Törvényetekben is meg van írva, hogy két ember tanúskodása igaz. »Én Vagyok« az önmagamról tanúskodó, és tanúskodik rólam az az Édesapa, *aki* engem küldött.” *Erélyesen* mondták tehát neki: „Hol van a te édesapád?” Válaszolt Jézus: „Sem engem *nem* ismertek, sem az én Édesapámat. Ha engem ismertetek volna, az én Édesapámat is ismernétek.” Ezeket a Kijelentéseket beszélte Jézus a perelyudvarban, *ahogy* tanított a Templomban, és senki sem fogta el őt, mert még nem jött el az ő órája.

Így szólt tehát ismét nekik Jézus: „Én elmegyek, és keresni fogtok engem, és a ti bűnötökben fogtok meghalni. Ahová én megyek, *oda* ti nem vagytok képesek jönni.” *Erélyesen* mondták tehát a zsidók: „Meg fogja ölni magát, hogy *ezt* mondja: »Ahová én megyek, *oda* ti nem vagytok képesek jönni?«” És *így* szólt nekik: „Ti lenről vagytok, én fentről vagyok. Ti ebből a világrendszerből vagytok, én nem vagyok ebből a világrendszerből. Szóltam tehát nektek, hogy meg fogtok halni a ti bűneitekben, mert ha *esetleg* nem hinnétek, hogy »Én Vagyok«, meg fogtok halni a ti bűneitekben.” *Odaszegezve* mondták tehát neki: „Ki vagy te?” És *így* szólt nekik Jézus: „Kezdetről *fogva* az, amit beszélek²⁷ is nektek! Sok beszélni- és ítélni-

²⁷ Az, *amit beszélek*: a görögben az „az, amit” semleges nemű, így magára a beszédre utal, hogy Jézus maga mindaz, amit csak beszél. Az „akinek kezdetről fogva mondom magamat” fordítás

lóval rendelkezem felőletek, de aki küldött engem, igaz, és én amiket hallottam tőle, azokat mondom *leszögezve* bele a világrendszerbe!" Nem tudták, hogy az Édesapáról mondta nekik *ezt leszögezve*. Így szólt tehát nekik Jézus: „Amikor már felemeltétek az Ember Fiát, akkor fogjátok megtudni, hogy »Én Vagyok« és magamtól nem teszek semmit, hanem ahogyan tanított engem az én Édesapám, ezeket *úgy* beszélem, és aki engem küldött, énvelem van, nem hagyott engem egyedül az Édesapa, mert én a neki kedves *dolgokat* teszem mindig.”

Amikor ő ezeket beszélte, sokan hittek őbenne. *Leszögezve* mondta tehát a neki már hívő zsidóknak: „*Abban az esetben*, ha ti megmaradtok az én Kinyilatkoztatásomban, valóban gyakornokaim vagytok, és meg fogjátok ismerni a valóigazságot, és a valóigazság fel fog szabadítani titeket.” Így válaszoltak neki: „Ábrahám magva vagyunk, és senkinek *sem* végeztünk rabszolgamunkát soha. Hogyan mondod te, hogy szabadokká lesztek?” Így válaszolt nekik Jézus: „Ámen, ámen, *leszögezve* mondom nektek, hogy mindenki, aki teszi a bűnt, rabszolgája a bűnnek. A rabszolga pedig nem marad a házban az örökkévalóságra, a fiú marad az örökkévalóságra. *Abban az esetben* tehát, ha a Fiú titeket felszabadít, valóban szabadok lesztek! Tudom, hogy Ábrahám magva vagytok, csak hogy *azért* kerestek engem, *hogy* megöljete, merthogy az én Kinyilatkoztatásom nem fér el bennetek. Én *azt* beszélem, amit már láttam az én Édesapámnál, ti is tehát *azt* teszitek, amit a ti ősapátoknál²⁸ láttatok.” Válaszoltak és *így* szóltak neki: „A mi ősapánk Ábrahám!” *Leszögezve* mondja nekik Jézus: „Ha Ábrahám utódai volnátok, az Ábrahám dolgait tennétek, most pedig *azért* kerestek engem, *hogy* megöljete, *egy olyan* embert, aki *azt* a valóigazságot beszéltem már nektek, amit hallottam az Istentől: *ezt* Ábrahám nem tette. Ti a ti édesapátok dolgait teszitek.”

Így szóltak tehát neki: „Mi nem paráznaságból születtünk. Egyetlen édesapánk van: az Isten!” Így szólt tehát nekik Jézus: „Ha az Isten volna a ti Édesapátok, *önzetlenül* szeretettetek volna engem, mert én az Istentől jöttem ki és érkeztem, mert nem is önmagamtól jöttem, hanem ő küldött ki engem. Mi *az, ami* miatt az én beszédemet nem értitek? Merthogy nem vagytok képesek hallgatni az én Kinyilatkoztatásomat! Ti a Szétdobáló ősapától vagytok, és a ti ősapátok kívánságait akarjátok megtenni. Amaz emberölő volt kezdettől *fogva*, és a valóigazságban nem áll meg, merthogy nincs valóigazság őbenne. Amikor csak beszél a hazugságot, a saját *dolgaiból* beszél, merthogy hazug ő és apja annak.²⁹ De mivel én a valóigazságot mondom *leszögezve*, nem hisztek nekem! Közületek ki részesít rábizonyító feddésben engem bűn miatt? Ha viszont valóigazságot mondok *leszögezve*, mi *az, ami* miatt nem hisztek énnekem? Aki az Istentől való, az Istennek a Kijelentéseit hallja. Ez miatt nem halljátok ti: merthogy az Istentől nem vagytok!”

helytelen a semleges nem miatt, továbbá mert a görögben hiányzik a visszaható névmás.

28 *Édesapámnál ... ősapátoknál*: az itt elhúzódo vitában az 'édesapa, ősapa, apa' szavak mögött minden esetben a görög *πατήρ* (e.: „pátér”) szó áll.

29 *Édesapja annak*: a görög *αὐτοῦ* (e.: „autú”) birtokos visszaható névmásnak a hímnemű és a semlegesnemű alakja megegyezik, ezért utalhat mind a hazugságra, mind pedig a hazugra, mindkettőt jelentheti: „édesapja a hazugságnak” vagy „édesapja a hazugnak”.

Választak tehát a zsidók és így szóltak neki: „Nem helyesen mondjuk mi, hogy samáriai vagy te, és démonnal rendelkezel?” Válaszolt Jézus: „Én démonnal nem rendelkezem, hanem *értékelve* tisztelem az én Édesapámat, és ti *tiszteletlenül* gyaláztok engem. Én pedig nem keresem az én dicsőségemet, van, aki keresi és ítél. Ámen, ámen, *leszögezve* mondom nektek, ha valaki az én Kinyilatkoztatásomat megtartja, halált semmiképp sem láthat az örökkévalóságra *nézve*.” Így szóltak tehát neki a zsidók: „Most értettük meg, hogy démonnal rendelkezel! Ábrahám meghalt, az *isteni* szóvivők is, és te *azt* mondod, hogy »ha valaki az én Kinyilatkoztatásomat megtartja, semmiképp sem fogja megízlelni a halált az örökkévalóságra *nézve*«? Netán te nagyobb vagy a mi ősapánknál, Ábrahámnál, aki meghalt? Az *isteni* szóvivők is meghaltak! Kivé teszed te magadat?” Válaszolt Jézus: „Ha én dicsőítem magamat, az én dicsőségem semmi. Az én Édesapám az, aki engem dicsőít, akiről ti *azt* mondjátok *leszögezve*, hogy a ti Istenetek. És nem ismeritek őt, én pedig ismerem őt, és *abban az esetben*, ha azt mondanám, hogy nem ismerem őt, hozzátok hasonló volnék: hazug. Csakhogy *én* ismerem őt, és az ő Kinyilatkoztatását megtartom. Ábrahám, a ti ősapátok ujjongott, hogy megláthatja az én napomat. És meglátta, és örült!” Így szóltak tehát a zsidók neki: „Ötven éves sem vagy még, és Ábrahámot láttad?” Így szólt nekik Jézus: „Ámen, ámen, *leszögezve* mondom nektek, mielőtt Ábrahám lett, »Én vagyok!«”

Köveket emeltek fel tehát, hogy órá hajigálhassák *azokat*, de Jézus elrejtőzött, és kiment a Templomból, *miután* átment köztük, és így továbbhaladt.

És miközben továbbhaladt, meglátott egy születésétől *fogva* vak embert. És megkérdezték őt az ő gyakornokai: „Tiszteletes, ki követett el bűnt, emez, vagy az ő szülei, hogy vakként született?” Így válaszolt Jézus: „Sem emez *nem* követett el bűnt, sem az ő szülei, hanem *azért van ez így*, hogy nyilvánvalóvá lehessenek az Isten munkái őbenne. Nekem annak munkáit kell munkálnom, aki küldött engem, ameddig nappal van. Eljön *az* éjszaka, amikor senki *sem* képes munkálkodni. Amikor csak a világrendszerben vagyok, világossága vagyok a világrendszernek.” *Miután* ezeket szólta, földre köpött, és sarat *készített* a köpetből, és rákente a sarat a vak szemekre, és *így* szólt neki: „Eredj, mosakodj meg a siloámi medencében!” – ami megmagyarázva: kiküldve. Elment tehát, és megmosakodott, és megjött látva.

A szomszédok tehát és akik látták őt azelőtt, hogy vak volt, *erélyesen* mondták: „Nem ez az, aki ülni és koldulni *szokott*?” Mások *erélyesen* mondták, hogy: „De, ez az!” Mások pedig, hogy: „Hasonló hozzá.” Ő *erélyesen* mondta: „Én vagyok.” *Erélyesen* mondták tehát neki: „Hogyan nyíltak meg a szemeid?” Válaszolt amaz és *így* szólt: „Egy Jézusnak mondott ember sarat *készített* és rákente az én szemeimre, és *így* szólt hozzám: »Eredj a siloámi medencébe és mosakodj meg«”. *Miután* pedig elmentem és megmosakodtam, megjött a látásom.” Így szóltak neki: „Hol van amaz?” *Erélyesen* mondja: „Nem tudom!”

Odavitték őt a farizeusokhoz, az imént *még* vakot. Volt pedig szombat, amikor sarat *készített* és megnyitotta neki a szemeit. Ismét megkérdezték tehát a farizeusok is, hogyan jött meg a látása. Ő pedig *így* szólt nekik: „Sarat helyezett rá az én szemeimre, és megmosakodtam, és látok.”

Leszögezve mondták tehát a farizeusok közül némelyek: „Ez az ember nem Istentől van, merthogy a szombatot nem tartja meg.” Mások *erélyesen* mondták: „Hogyan képes egy bűnös ember ilyen jeleket tenni?” És szakadás volt köztük.

Leszögezve mondták a vaknak ismét: „Te mit mondasz róla, hogy megnyitotta a te szemeidet?” Ő pedig *így* szólt: „Hogy *isteni* szóvivő.” Nem hitték el tehát a zsidók róla, hogy vak volt és megjött a látása, ameddig nem hívták oda a szüleit annak, akinek megjött a látása, és megkérdezték őket, *ahogy erélyesen* mondták: „Ez a ti fiatok, akiről ti azt mondjátok, vakként született? Hogyan lát tehát most?” Válaszoltak nekik az ő szülei, és *így* szóltak: „Tudjuk, hogy ez a mi fiunk, és hogy vakként született, de *hogyan* lát most, *azt* nem tudjuk, vagy *hogyan* ki nyitotta meg az ő szemeit, mi nem tudjuk. Nagykorú ő, őt kérdezzétek, önmagáról ő fog beszélni.”

Ezeket szólták az ő szülei, merthogy félték a zsidóktól, mert már megegyeztek a zsidók, hogy ha valaki *egyetértőlegesen* elismerné őt Messiásnak, legyen gyülekezeti száműzött. Emiatt szóltak *úgy* az ő szülei, hogy: „Nagykorú, őt kérdezzétek!”

Szólították tehát másodszor az embert, aki vak volt, és *így* szóltak neki: „Adj dicsőséget az Istennek! Mi tudjuk, hogy ez az ember bűnös!” Válaszolt tehát amaz és *így* szólt: „Hogy bűnös-e, nem tudom. Egyet tudok, hogy vak létemre most látok.”

Ismét szóltak tehát neki: „Mit tett veled? Hogyan nyitotta meg a te szemeidet?” *Így* válaszolt nekik: „Már megmondtam nektek, és nem hallottátok meg. Mit akartok ismét hallani? Netán ti is az ő gyakornokai akartok lenni?” Szidalmazták tehát őt, és *így* szóltak: „Te vagy amannak gyakornoka! De mi Mózesnek vagyunk gyakornokai! Mi tudjuk, hogy Mózeszel beszélt az Isten, de erről nem tudjuk, honnan van.” Válaszolt az ember és *így* szólt nekik: „*Így van*, ebben ugyanis *az a* csodálatos, hogy ti nem tudjátok, honnan van *ő*, és megnyitotta az én szemeimet. Tudjuk pedig, hogy bűnösöket az Isten nem hallgat meg, de ha valaki istenfélő és az ő akaratát teszi, azt meghallgatja. Öröktől fogva nem hallottak *olyat*, hogy megnyitotta valaki egy vakként születettnek *a* szemeit: ha ez nem volna Istentől, nem volna képes tenni semmit.” Válaszoltak és *így szóltak* neki: „Bűnökben születél te mindenestül, és te tanítasz minket?” És kihajították őt, kívülre.

Meghallotta Jézus, hogy kihajították őt, kívülre, és *miután* megtalálta őt, *így* szólt neki: „Te hiszel az Isten Fiában?” Válaszolt amaz és *így* szólt: „Ki *ő*, Uram,

hogy hihessek őbenne?” Így szólt pedig Jézus: „Szemeddel láttad is már őt; és a veled beszélő: ő az!” Ő pedig közölte: „Hiszek, Uram!” És hódolt neki.

És így szólt Jézus: „Ítéletre jöttem én erre a világra, hogy a nem látók lássanak, és a látók vakokká legyenek.” És meghallották a farizeusok közül ezeket az ővele levők, és így szóltak neki: „Netán mi is vakok vagyunk?” Így szólt nekik Jézus: „Ha vakok volnátok, akkor nem rendelkeznétek bűnnel. Most pedig *leszögezve azt* mondjátok, hogy látunk: ezért a ti bűnötök megmarad.

Ámen, ámen, *leszögezve* mondom nektek: aki nem az ajtón át szokott bemenni a juhok aklába, hanem máshonnan szokott bemászni, az tolvaj és rabló; aki pedig az ajtón át szokott bemenni, a juhok juhásza. Ennek az ajtónálló kinyit, és a juhok az ő hangjára hallgatnak, és a saját juhait nevükön hívja, és kivezeti őket. És amikor a saját juhait kihajtotta, előttük megy, és a juhok őt követik, merthogy ismerik az ő hangját, idegent³⁰ viszont semmiképpen sem követhetnek, hanem futva fognak menekülni tőle, mert nem ismerik az idegeneknek a hangját.” Ezt a példabeszédet szólta nekik Jézus, azok pedig nem ismerték fel, mik voltak *azok*, amiket beszélt nekik.

Szólt tehát ismét nekik Jézus: „Ámen, ámen, *leszögezve* mondom nektek, hogy »Én Vagyok« az ajtaja a juhoknak. Mindazok, akik csak énelőttem jöttek, tolvajok és rablók, de nem hallgattak rájuk a juhok. »Én Vagyok« az ajtó: énrajtam át ha valaki bemegy, meg lesz mentve, és majd bemegy és kimegy, és legelőt talál. A tolvaj nem jön *másért*, hanem csak *azért*, hogy tolvajkodjon és *áldozathoz* levágjon és pusztítson, én *azért* jöttem, hogy *magasabbrendű értelmes* étellel rendelkezzenek, és bőséggel rendelkezzenek. »Én Vagyok« a nemes³¹ juhász. A nemes juhász az ő lelkét *odahelyezi* a juhok helyett. A béres pedig, és nem juhászként *jelentvaló*, akinek nem sajátjai a juhok, szemléli a jövő farkast, *elengedve* otthagyja a juhokat, és futva menekül, és a farkas elragadja őket és szétszórja a juhokat. A béres pedig futva menekül, merthogy *csak* béres, és neki nincs gondja a juhokra. »Én Vagyok« a nemes juhász, és ismerem az enyéimet, és ismernek *engem* az enyéim, pontosan ahogyan ismer engem az Édesapa és én ismerem az Édesapát; és az én lelkemet *odahelyezem* a juhok helyett. És más juhokkal is rendelkezem, amelyek nem ebből az akolból vannak, amazokat is nekem kell vezetnem, és az én hangomra fognak hallgatni, és lesz egy nyáj, egy juhász. Emiatt az Édesapa engem *szeret önzetlenül*, mert én *odahelyezem* a lelkemet, hogy ismét átvegyem azt. Senki *sem* emelheti el azt éntőlem, hanem én helyezem *oda* azt magamtól. *Szuverén* hatalommal rendelkezem *odahelyezni* azt, és *szuverén* hatalommal rendelkezem ismét átvenni azt. Ezt a parancsolatot vettem át az én Édesapámtól.”

30 *Idegen*: a görög *ἀλλότριος* (e. „allotriosz”) jelenthet ‘idegent’ is, de azt is, hogy ‘máshoz tartozó, ellenség, külföldi’.

31 *Nemes*: a görög *καλός* (e. „kalosz”) jelentése még: ‘szép, gyönyörű, becsületes, jó, helyes, derék’.

Tehát ismét szakadás lett a zsidók között ezek *miatt* a Kinyilatkoztatások miatt. *Leszögezve* mondták pedig sokan közülük: „Démonnal rendelkezik és őrzöng! Mit hallgatjátok őt?” Mások *leszögezve* mondták: „Ezek a kijelentések nem egy démonizáltéi! Netán egy démon képes egy vaknak a szemeit megnyitni?”

Lett pedig a templomszentelés, a *hanuka* ünnepe Jeruzsálemben, és tél volt. És járkált Jézus a Templomban, a Salamon fedett oszlopcsarnokában. Körülvették tehát őt a zsidók, és *erélyesen ezt* mondták neki: „Meddig tartod még bizonytalanságban a mi lelkünket? Ha te vagy a Messiás, mondd meg nekünk nyíltan!” Válaszolt nekik Jézus: „Megmondtam nektek, és nem hittetek. A dolgok, amiket teszek az én Édesapám nevében, azok tanúskodnak felőlem. De ti nem hisztek, mert ti nem vagytok az én juhaim közül, pontosan ahogyan megmondtam nektek. Az én juhaim az én hangomra hallgatnak, és én ismerem őket, és követnek engem, és én örök *magasabbrendű értelmes* életet adok nekik, és semmiképpen sem veszhetnek el az örökkévalóságra nézve, és senki sem fogja elragadni őket az én kezemből. Az én Édesapám, aki nekem adta *őket*, nagyobb mindenkinél, és senki *sem* képes elragadni *őket* az én Édesapámnak a kezéből. Én és az Édesapa egy vagyunk.”

Felkaptak tehát ismét köveket a zsidók, hogy megkövezhessék őt. Válaszolt nekik Jézus: „Sok nemes dolgot mutattam nektek az én Édesapámtól, melyik dolog miatt köveztek meg engem?” Válaszoltak nekik a zsidók, *ahogy leszögezve ezt* mondták: „Nemes dolog kapcsán nem kövezünk meg, hanem káromlás kapcsán, és mert te ember létedre Istenné teszed magadat!” Válaszolt nekik Jézus: „Nincs megírva a ti Törvényetekben: »Én mondtam, istenek vagytok«? És ha amazokat mondta isteneknek, akikhez az Isten Kinyilatkoztatása lett – és az Írás nem oldható szét –, *akkor* akit az Édesapa *elkülönítve* megszentelt és kiküldött a világrendszerbe, *annak* mondjátok *leszögezve*, hogy »Káromlást szólsz«? Mivelhogy *ezt* mondtam: »Az Isten Fia vagyok«? Ha nem teszem az én Édesapámnak a dolgait, ne higgyetek nekem. Ha pedig teszem, még ha nekem nem *is* hisztek: a dolgoknak higgyetek, hogy felismerhessétek és elhihessétek, hogy bennem *van* az Édesapa és én *őbenne vagyok*.” Keresték tehát ismét *a módját*, hogy őt megragadják, és kiment az ő kezükből.

És elment ismét a Jordánon túlra, *arra* a helyre, ahol János volt először, *amikor* bemerített, és ott tartózkodott. És sokan jöttek őhöz, és *leszögezve* mondták: „János ugyan nem tett jelt, de mindaz, amit János szólt erről *az emberről*, igaz volt.” És sokan hittek ott *őbenne*.

Volt pedig egy bizonyos gyengélkedő, Lázár, Bethániából, Máriának és Mártának, az ő nőtestvérének a falujából. Mária volt pedig *az*, aki megkenste az Urat balzsammal, és letörölte az ő lábait az ő hajával, akinek a testvére, Lázár gyengélkedett. Kiküldtek tehát *követeket* a nőtestvérek *őhöz*, *ahogy erélyesen* mondták: „Urunk, nézd, akit *barátként szeretsz*, gyengélkedik.” *Amikor* pedig meghallotta

ezt Jézus, így szólt: „Ez a gyengélkedés nem halálos, hanem az Isten dicsősége helyett van, hogy dicsőségben részesülhessen az Isten Fia általa.”

Önzetlenül szerette pedig Jézus Mártát és az ő nőtestvérét és Lázárt. Amikor tehát meghallotta, hogy gyengélkedik, akkor bizony még két napig azon a helyen tartózkodott, ahol volt. Majd ezután leszögezve mondja az ő gyakornokainak: „Menjünk ismét Júdeába!” Erélyesen mondják neki a gyakornokok: „Tiszteletes, most kerestek téged a zsidók, hogy megkövezzenek, és ismét elmész oda?” Válaszolt Jézus: „Nemde tizenkét órája van a napnak? Ha valaki nappal jár, nem botlik meg, mert a világosságát ennek a világnak látja. Ha pedig valaki éjjel jár, megbotlik, mert a világosság nincs őbenne.” Ezeket szólta nekik, és ezután leszögezve mondja nekik: „Lázár, a mi barátunk elaludt, de elmegyek, hogy felébresszem őt.” Szóltak tehát az ő gyakornokai: „Urunk, ha elaludt, rendbe fog jönni.” Jézus viszont az ő haláláról nyilatkozott, de ők úgy vélték, hogy ezt az álmoknak alvásáról mondta. Akkor azért nyíltan szólt hozzájuk Jézus: „Lázár meghalt. És örülök – miattatok, hogy hihessetek –, hogy nem voltam ott. De menjünk el őhöz!” Szólt tehát Tamás, akit Didümosznak³² mondanak, a gyakornoktársaknak: „Menjünk el mi is, hogy meghalassunk ővele!” Miután tehát megérkezett Jézus, úgy találta őt, hogy négy napja már a sírboltban volt.

Bethánia pedig közel volt Jeruzsálemhez, mintegy tizenöt stadionnyira³³, és sokan a zsidók közül eljöttek a Márta és Mária körüli asszonyokhoz, hogy megvigasztalják őket az ő testvérük felől. Márta tehát, amint meghallotta, hogy Jézus jön, kiment az ő fogadására, Mária pedig a házban ült.

Így szólt tehát Mária Jézushoz: „Uram, ha itt lettél volna, az én testvérem nem halt volna meg. De most is tudom, hogy amit csak kérnél az Istentől, meg fogja adni neked az Isten.” Leszögezve mondja neki Jézus: „Fel fog támadni a te testvéred!” Leszögezve mondja neki Márta: „Tudom, hogy fel fog támadni a feltámadáskor, az utolsó napon.” Így szólt neki Jézus: „Én vagyok a feltámadás és az élet! Az énbennem hívő ha meg is halna, élni fog, és az élő és bennem hívő mind semmiképp sem fog meghalni az örökkévalóságra nézve. Hiszed-e ezt?” Leszögezve mondja neki: „Igen, Uram, Én elhittem, hogy te vagy a Messiás, az Isten Fia, aki a világba eljövendő.”

És miután ezeket szólta, elment és hívta Máriát, az ő nőtestvérét titokban, ahogy így szólt: „A tanító itt van és hív téged.” Amaz amint meghallotta, gyorsan felkel és odamegy hozzá! Jézus pedig még nem ment be a faluba, hanem azon a helyen volt, ahová Márta kiment az ő fogadására. A házban ővele levő és őt vigasztaló zsidók azért miután látták Máriát, hogy gyorsan felállt és kiment, követték őt, ahogy erélyesen mondták: „A sírbolthoz megy, hogy ott sírjon.” Mária

32 Tamás, Didümosz: A Tamás név héberül, a Didümosz név görögül azt jelenti, 'iker' vagy 'kettős' Didümosz a nem-zsidó Jézus-követők közt elterjedt neve volt Tamásnak.

33 Mintegy tizenöt stadionnyira: kb. 3 km.

azért, amint odaért, ahol Jézus volt, *amikor* meglátta őt, az ő lábaihoz esett, *ahogy erélyesen* mondta neki: „Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg az én testvérem.”

Jézus azért, amint látta őt sírni és a vele együtt érkezett zsidókat sírni, felhorkant a szellemben és felzaklatta magát. És *így* szólt: „Hová helyeztéték őt?” *Erélyesen* mondják neki: „Urunk, jöjj és lásd!” Könnyezett Jézus. *Erélyesen* mondták tehát a zsidók: „Nézzétek, mennyire szeretete őt *mint barátot!*” De némelyek közülük *így* szóltak: „Nem volt képes ez, aki megnyitotta a szemeit a vaknak, megtenni *azt* is, hogy ez ne haljon meg?” Jézus tehát, *miközben* ismét felhorkan önmagában, odamegy a sírbolthoz. Az pedig egy barlang volt, és egy kő volt ráfektetve arra. *Erélyesen* mondja Jézus: „Emeljétek el a követ!” *Erélyesen* mondja neki a meghaltak a nőtestvére, Márta: „Uram, már bűzlik, hiszen négynapos *halott.*” *Leszögezve* mondja neki Jézus: „Nem szóltam neked, hogy ha hiszel, meg fogod látni az Isten dicsőségét?”

Elemelték tehát a követ *onnan*, ahová a meghalt le volt fektetve. Jézus pedig emelte a szemét felfelé, és *így* szólt: „Édesapám, hálát adok neked, hogy meghallgattál engem, én pedig tudtam, hogy engem mindenkor meghallgatsz, csak a körülálló tömeg miatt szóltam, hogy elhihessék, hogy te engem küldtél el.” És *miután* ezeket szólt, nagy hangon felkiáltott: „Lázár, gyere elő!” És kijött a meghalt, a lába és a keze megkötve pólyákkal, és az ő arca kendővel körülkötve. *Erélyesen* mondja nekik Jézus: „Oldozzátok ki őt, és hagyjátok elmenni!”

A zsidók közül tehát sokan, akik eljöttek Máriához és látták, amiket tett Jézus, hitt őbenne. Némelyek pedig közülük elmentek a farizeusokhoz, és elmondták nekik, amiket tett Jézus.

Összegyűjtötték tehát a főpapok és a farizeusok a főbírószéket, és *erélyesen* mondták: „Mit tegyünk? Merthogy ez az ember sok jelt tesz. Ha így hagyjuk őt, mindenki hinni fog őbenne, és el fognak jönni a rómaiak, és el fogják venni tőlünk mind a helyet, mind a nemzetet.” De egyvalaki közülük, Kajafás, főpap lévén abban az évben, *így* szólt nekik: „Ti semmit sem tudtok! Meg sem fontoljátok, hogy számunkra előnyös, ha egy ember hal meg a nép helyett, és nem az egész nemzet vész el.” Ezt pedig nem magától szólt, hanem főpap lévén abban az évben *isteni* szóvivői közlést tett, hogy Jézus készült meghalni a nemzet helyett. És nem csak a nemzet helyett, hanem hogy az Isten szétszóródott gyermekeit is összegyűjtse egybe.

Attól a naptól fogva tehát *azon* tanácskoztak, hogy megöljék őt. Jézus tehát többé nem járt nyilvánosan a zsidók között, hanem elment onnan a pusztához közeli vidékre, egy Efraimnak nevezett városba, és ott tartózkodott az ő gyakoronokaival.

Közel volt pedig a zsidók paskája, és sokan felmentek Jeruzsálembe a vidékről a páska előtt, hogy megtisztítsák magukat. Keresték azért Jézust, és *erélyesen* mondták maguk közt a Templomban állva: „Ti mit gondoltok? Hogy semmiképp sem jöhet el az ünnepre?” Kiadtak pedig mind a főpapok, mind a farizeusok egy *olyan* parancsot, hogy ha valaki megtudná, hol van *ő*, jelentse, hogy *őt* megfoghassák.

Jézus azért hat nappal a páska előtt elment Bethániába, ahol a meghalt Lázár volt, akit *életre* keltett a halottak közül. Vacsorát készítettek tehát neki ott, és Márta segédkezett *felszolgálva*, Lázár pedig egy volt a vele együtt *étkezéshez* leheveredők közül. Mária azért, *miután* elővett egy fontnyit³⁴ egy eredeti, nagyon értékes nárduszból *készült* balzsamból, és megkenete a lábait Jézusnak, és megtörölte az *ő* hajával annak lábait, a ház pedig megtelt a balzsam illatával.

Erélyesen mondja azért egy az *ő* gyakornokai közül Júdás, Iskariótész Simon fia, az *őt árulással* átadni készülő: „Mi *az, ami* miatt ezt a balzsamot nem adták el háromszáz dénárért, és *nem* adták oda *a pénzt* a szegényeknek?” Ezt pedig nem azért szólta, mert a szegényekre volt gondja, hanem mert tolvaj volt és az ereszénnyel *ő* rendelkezett és amit *beledobtak*, elhordta. *Így* szólt tehát Jézus: „Hagyd *őt*, az én temetésem napjára tartogatta ezt. Mert szegényekkel mindig rendelkeztek veletek *levő vendégként*, de velem nem mindig rendelkeztek *vendégként*.”

Megtudta tehát a zsidók közül egy nagy tömeg, hogy ott van, és eljöttek, nem csak Jézus miatt, hanem *azért* is, hogy Lázárt láthassák, akit *életre* keltett a halottak közül. *Azon* tanácskoztak pedig a főpapok, hogy Lázárt is megöljék, merthogy miatta mentek el sokan a zsidók *közül*, és hittek Jézusban.

Másnap a nagy tömeg, amely az ünnepre jött, *miután* meghallotta, hogy jön Jézus Jeruzsálembe, pálmaágakat fogott és kiment *az ő* fogadására, és kiáltott: „Hósánna!³⁵ Áldott az Úr nevében jövő, az Izrael Királya!”

Miután pedig talált egy kiscsacsit, ráült, éppen ahogy meg van írva: „Ne félj, Cion lánya! Figyelj, a te királyod jön, számárnak vemhén ülve.” Ezeket pedig nem ismerték fel az *ő* gyakornokai elsőre, hanem amikor megdicsőült Jézus, akkor emlékeztek vissza, hogy ezek voltak *ő*ráról megírva, és ezeket tették vele. Tanúsodott tehát a tömeg, amely *ő*vele volt, amikor Lázárt előszólította a sírból és *életre* keltette *őt* a halottak közül. Emiatt is ment ki *az ő* fogadására a tömeg, mert hallotta, *hogyan* ezt a jelt tette.

34 Fontnyit: kb. 1/3 kg.

35 Hósánna: Örömteli arámi istendicsérő felkiáltás, ami az őszi sátoros ünnepen (szukkotkor) hangzott fel. Eredetileg a szabadulás iránti könyörgés (héb. e.: „hosia na”, jel.: ‘Kérünk, ments meg!’) a Zsoltár 118:25-ből. Liturgikusan használták az öröm és a dicséret kifejezésére a megkapott vagy még várt szabadulásért. Amikor Jézus Jeruzsálembe érkezett, hogy végül bemutassa magát Izraelnek, eme Istennek járó kifejezéssel és felkiáltással üdvözölték *őt*, Dávid Fiát, a Messiást, rendhagyó módon a tavaszi pészah idején.

A farizeusok erre *így* szóltak maguk közt: „Csodálkoztok *azon*, hogy semmit sem használtok *az embereknek*? Figyeljete: a világ őutána ment.”

Volt pedig néhány görög a feljövők között, hogy hódoljanak *Istennek* az ünnepen. Ezek tehát odamentek a galileai Beth-Szaidából *való* Fülöphöz, és kérték őt, *ahogy erélyesen* mondták: „Uram, akarjuk Jézust látni.” Elmegy Fülöp és megmondja Andrásnak! És ismét: András és Fülöp megmondja Jézusnak!

Jézus pedig válaszolt nekik, *ahogy leszögezve* mondta: „Eljött az óra, hogy megdicsőüljön az Ember Fia! Ámen, ámen, *leszögezve* mondom nektek: hacsak nem hal meg a búzának a földbe esett magja, egyedül marad, ha pedig meghal, sok gyümölcsöt terem. Aki szereti az ő lelkét, el fogja veszteni azt, és aki gyűlöli az ő lelkét ezen a világon, örök *magasabbrendű értelmes* életre fogja megtartani azt. Abban az esetben, ha nekem segédkezne valaki, engem kövessen, és ahol vagyok én, az én segédem is ott lesz. És abban az esetben, ha valaki nekem segédkezne, *értékelve* fogja tisztelni őt az Édesapa. Most az én lelkem zaklatott, és mit mondhatnék? Édesapám, ments meg engem ettől az órától? De *hiszen* emiatt jöttem: erre az órára! Édesapám, dicsőítsd meg a te nevedet!” Jött azért egy hang a mennyből: „Meg is dicsőítettem, és ismét meg fogom dicsőíteni.”

A tömeg azért, amely *ott* állt és hallotta, *erélyesen* mondta: „Mennydörgés lett!” Mások *erélyesen* mondták: „Egy angyal beszélt hozzá!” Válaszolt Jézus és *így* szólt: „Nem miattam lett e hang, hanem miattatok! Most ítélete van ennek a világnak: most ennek a világnak a fejedelme ki lesz hajítva, kívülre! És én, ha fel lettem emelve a földről, mindenkit húzni fogok önmagamhoz.” Ezt pedig *annak* jelzéséül mondta, *hogy* milyen halállal készült meghalni.

Válaszolt neki a tömeg: „Mi *azt* hallottuk a Törvényből, hogy a Messiás megmarad örökre. Hogyan is mondod te, hogy szükséges felemeltetnie az Ember Fiának? Ki ez az Ember Fia?” Válaszolt tehát nekik Jézus: „Még egy kis ideig a világosság veletek van. Járjatok, míg a világossággal rendelkeztek, nehogy sötétség ragadjon meg titeket! És a sötétségben járó nem tudja, hová megy. Amíg a világossággal rendelkeztek, higgyetek a világosságban, hogy világosság fiaivá lehessetek.” Ezeket beszélte Jézus, és *miután* elment, elrejtőzött előlük.

Noha pedig ő annyi jelt tett előttük, nem hittek benne, hogy az Ézsaiás, az *isteni* szóvivő Kinyilatkoztatása beteljesedjen, amit szólt: „Uram, ki hitt a mi híradásunknak? És az Úr karja kinek lepleződött le?” Emiatt nem tudtak hinni, mert ismét *csak* Ézsaiás *így* szólt: „Megvakította az ő szemeiket és megkeményítette az ő szívüket, hogy ne láthassák át a szemeikkel és *ne* foghassák fel a szívükkel és *nehogy* visszatérhessenek és meggyógyíthassam őket.” Ezeket szóltta Ézsaiás, amikor látta az ő dicsőségét, és őrá beszélt.

Ugyanakkor viszont a főemberek közül is sokan hittek őbenne, de a farizeusok miatt nem ismerték el *nyilvánosan megvallva*, nehogy gyülekezeti száműzöt-

tekké legyenek. Mert *feltétlenül* szerették az emberek dicsőségét, inkább, mint az Isten dicsőségét.

Jézus pedig kiáltott és *így* szólt: „Az énbennem hívó nem énbennem hisz, hanem abban, *aki* engem küldött. És az engem szemlélő azt szemléli, *aki* engem küldött. Én világossággként jöttem a vilárendszerbe, hogy senki énbennem hívó a sötétségben ne maradhasson. És abban az esetben, ha valaki az én *Irányadó* kijelentéseimet hallaná és nem hinne, én nem fogok ítélni felette, mert nem *azért* jöttem, hogy ítélek a vilárendszer *fölött*, hanem hogy megmentsem a vilárendszer. Aki megvet engem és nem fogadja el az én *Irányadó* kijelentéseimet, rendelkezik a felette ítélezővel: a Kinyilatkoztatás, amit beszéltem, az fog ítélni felette az utolsó napon. Mert én nem magamtól beszéltem, hanem attól, *aki* engem küldött, az Édesapától: ő nekem parancsolatot adott *arról*, mit szólhatok és mit beszélhetek. És én tudom, hogy az ő parancsolata örök *magasabbrendű értelmes* élet. Amiket tehát én beszélek, pontosan ahogy szólt nekem az Édesapa, úgy beszélem.”

A páska ünnepe előtt pedig, *mivel* tudta Jézus, hogy eljött az ő órája, hogy elmenjen ebből a vilárendszerből az Édesapához, *miután önzetlenül* szerette az övéit, akik ebben a vilárendszerben *voltak* – végig *önzetlenül* szerette őket –, és a vacsora meglétekor, *miután* a Szétdobáló már Júdásnak, Simon Iskariótész *fiának* szívébe öntötte³⁶, hogy őt *áruhással* adja át: *mivel* tudta Jézus, hogy mindent odaadott neki az Édesapa a kezébe, és hogy Istentől jött ki és az Istenhez megy: felkel a vacsorától és leveszi a felsőruháit, és *miután* fogott egy *szolgai* vászonkötényt, körülkötötte magát. Azután vizet önt a mosdótálba! És elkezdte megmosni a gyakornokok lábát, és megtörölni a vászonköténnyel, amivel körül volt kötve.

Odamegy tehát Simon Péterhez, és amaz *erélyesen* mondja neki: „Uram, te mosod meg az én lábaimat?” Válaszolt neki Jézus és *így* szólt hozzá: „Amit én teszek, te most *még* nem tudod, de meg fogod érteni ezután.” *Leszögezve* mondja neki Péter: „Semmiképpen sem moshatod meg az én lábamat, soha!” Válaszolt neki Jézus: „Hacsak nem moshatlak meg téged, nincs részed énvelem!” *Leszögezve* mondja neki Simon Péter: „Uram, ne csak az én lábaimat, hanem a kezeimet és a fejemet is!” *Leszögezve* mondja neki Jézus: „Akit megfürdettek, nincs szüksége *másra*, mint a lábát megmosni, egyébként teljesen tiszta; és ti tiszták vagytok, de nem mindnyájan.” Mert tudta, ki adja át őt *áruhással*. Emiatt *szólt* így: „Nem mindnyájan vagytok tiszták.”

Amikor tehát megmosta az ő lábait és *miután* felvette az ő felsőruháit és ismét ledőlt, *így* szólt hozzájuk: „Értitek, mit tettem veletek? Ti *így* hívtok engem: »a Tanító« és: »az Úr«, és jól mondjátok, mert *az* vagyok. Ha tehát én megmostam a ti lábaitokat, »az Úr« és »a Tanító«, ti is tartoztok egymásnak a lábait megmos-

³⁶ Szétdobáló ... öntötte: a Szétdobáló görögül διάβολος (e.: „diabolosz”, eredete: διαβάλλω „diaballó”), az önteni pedig βάλλω

ni. Mert példát adtam nektek, hogy pontosan ahogyan én tettem veletek, ti is *úgy* tehessetek. Ámen, ámen, *leszögezve* mondom nektek: A rabszolga nem nagyobb az ő uránál, sem a kiküldött *nem* nagyobb annál, *aki* őt küldte. Ha ezeket tudjátok, boldogok vagytok, ha teszitek azokat. Nem mindnyájatokról mondom, én tudom, kiket választottam *magamnak*. De hogy az Írás beteljesedhessen: »A kenyeret velem evő emelte fel *gőggel* ellenem az ő sarkát”, mostantól *fogva leszögezve* mondom nektek a megléte előtt, hogy amikor meglesz, hihessétek, hogy »Én Vagyok«. Ámen, ámen, *leszögezve* mondom nektek, hogy aki elfogadja, ha valakit küldök, engem fogad el, aki pedig engem fogad el, elfogadja azt, *aki* küldött engem.”

Ezeket szólva Jézus zaklatott lett a szellemben, és tanúskodott és *így* szólt: „Ámen, ámen, *leszögezve* mondom nektek, hogy egy tiközületek át fog adni *áru-lással* engem.” Néztek tehát egymásra a gyakornokok bizonytalankodva, kiről mondja. Volt pedig egy az ő gyakornokai közül Jézus kebelére leheveredve, akit *önzetlenül* szeretett Jézus. Biccentett tehát neki Simon Péter, *hogy* faggassa ki, esetleg ki lenne *az*, akiről mondja. Amaz pedig *miután* Jézus mellkasához hajolt, *határozottan* mondja neki: „Uram, ki *az*?” Válaszol Jézus: „Amaz, akinek én, *miután* bemártottam a falatot, odaadom.” És *miután* bemártotta a falatot, odaadja Júdásnak, Simon Iskariótész *fiának*.

És a falat után akkor belement abba a Sátán. *Leszögezve* mondja tehát neki Jézus: „Amit teszel, tedd gyorsan!” Ezt pedig senki sem tudta a leheveredők közül, mire *fel* mondta neki. Némelyek ugyanis úgy vélték, mivel az erszénnyel Júdás rendelkezett, hogy *azt* mondja neki Jézus: „Vásárolj meg nekünk amikre szükségünk van az ünnepre!”, vagy hogy a szegényeknek adhat valamit. *Miután* tehát amaz átvette a falatot, azonnal kiment. Volt pedig éjszaka.

Amikor kiment, *leszögezve* mondja Jézus: „Most dicsőült meg az Ember Fia, az Isten is megdicsőült őbenne. Ha az Isten megdicsőült őbenne, az Isten is meg fogja dicsőíteni őt Önmagában, és azonnal megdicsőíti őt. Gyermekeim, még egy kicsit veletek vagyok. Keresni fogtok engem, és pontosan ahogyan mondtam a zsidóknak, hogy »Ahová megyek én, *oda* ti nem vagytok képesek jönni«, nektek is mondom most. Egy új parancsolatot adok nektek, hogy *önzetlenül* szerethetitek egymást, pontosan ahogyan én *önzetlenül* szerettelek titeket, hogy ti is *önzetlenül* szerethetitek egymást. Ebben fogja megtudni mindenki, hogy számomra gyakornokok vagytok: ha *önzetlen* szeretettel rendelkeztek egymás között.”

Leszögezve mondja neki Simon Péter: „Uram, hová mész?” Válaszolt neki Jézus: „Ahová megyek, te nem vagy képes engem most követni. De később követni fogsz engem.” *Erélyesen* mondja neki Péter: „Uram, mi *az*, *ami* miatt nem vagyok képes téged követni most? Az én lelkemet helyetted *oda* fogom helyezni!”

Válaszolt neki Jézus: „A te lelkedet helyettem *oda* fogod helyezni? Ámen, ámen, *leszögezve* mondom neked: semmiképpen sem fog megszólalni *a* kakas, míg nem fogsz megtagadni engem háromszor!

Ne zaklatódjék fel a ti szívetek, higgyetek az Istenben, bennem is higgyetek! Az én Édesapám házában sok lakóhely van, ha pedig nem *volna* szóltam volna nektek. Elmegyek helyet készíteni nektek, és ha *majd* elmehettem és helyet készíthettem nektek, ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket, hogy ahol vagyok én, ti is *ott* lehessetek. És ahová én megyek, tudjátok; az utat is tudjátok.”

Leszögezve mondja neki Tamás: „Uram, nem tudjuk, hová mész: hogyan is vagyunk képesek az utat tudni?”

Leszögezve mondja neki Jézus: „»Én Vagyok« az út és a valóigazság és a *magasabbrendű értelmes* élet: senki sem jön az Édesapához, hanem csak énrajtam át. Ha megismertetek volna engem, az én Édesapámat is megismertétek volna. És mostantól *fogva* ismeritek őt, és *szemetekkel* láttátok őt.”

Leszögezve mondja neki Fülöp: „Uram, mutasd meg nekünk az Édesapát, és az elég nekünk.”

Leszögezve mondja neki Jézus: „Annyi ideje veletek vagyok, és nem ismertél meg engem? Aki *szemével* látott engem, *szemével* látta az Édesapát. Hogyan is mondod te, »Mutasd meg nekünk az Édesapát!«? Nem hiszed, hogy én az Édesapában *vagyok*, és ő énbennem *van*? A Kijelentések, amiket én beszélek nektek, nem magamtól beszélem, hanem az Édesapa, aki énbennem lakik, ő teszi a dolgokat. Higgyetek nekem, hogy én az Édesapában *vagyok*, és az Édesapa énbennem *van*, ha pedig nem, maguk *miatt* a dolgok miatt higgyetek nekem!

Ámen, ámen, *leszögezve* mondom nektek: Az énbennem hívő *azokat* a dolgokat, amiket én teszek, az is fogja tenni, és ezeknél nagyobbakat *is* fog tenni, mert én az én Édesapámhoz megyek, és amit – bármit! – csak kérnétek az én nevemben, azt meg fogom tenni, hogy megdicsőüljön az Édesapa a Fiúban. *Abban az esetben*, ha bármit kértek az én nevemben, én meg fogom tenni.

Abban az esetben, ha *önzetlenül* szerettek engem, a parancsolatokat – az anyémeket! – tartsátok meg!³⁷ És én kérni fogom az Édesapát, és egy másik kirendelt segítőt³⁸ fog adni nektek, hogy veletek maradjon örökre, a Valóigazság Szel-

37 *Tartsátok meg*: az eredeti *τηρέω* (e.: „téreo”) szó megfigyelést és őrizetben tartást is jelent. A szó arra utal, hogy Jézus parancsolatait olyan figyelmesen kell megtartani, mint ahogyan a börtönőrnek is meg kell figyelnie és őriznie kell a foglyait.

38 *Másik kirendelt segítő*: az ógörög *ἄλλος παρακλήτος* (e.: „allosz paraklétosz”) kifejezésben a *paraklétosz* jelentései: ‘kirendelt, azaz valaki mellé odahívott segítő, ügyvéd, jogi tanácsadó, közbenjáró, pártfogó, asszisztens, vigasztaló’. Az *allosz* pedig azt jelenti, hogy ‘egy másik ugyanabból a fajtából’. Jézus és a Valóigazság Szellemé ugyanabból a fajtából valók. János 1. levelében Jézus van megnevezve egy olyan kirendelt segítőnek, akivel rendelkezünk az Édesapánál. Ezért mondja Jézus a Valóigazság Szellemére, hogy ő egy másik kirendelt segítő.

lemét, akit a vilárendszer nem képes elfogadni, mert nem szemléli őt, nem is ismeri őt, de ti ismeritek őt, mert nálatok marad és bennetek lesz.

Nem hagylak titeket árvakul, eljövök tihozzátok. Még egy kevés *idő*, és a vilárendszer engem többé nem szemlél, de ti szemlélték engem, mert én *egy magasabbrendű értelmes életet* élek, ti is *egy magasabbrendű értelmes életet* fogtok élni. Azon a napon majd megtudjátok ti, hogy én az én Édesapámban *vagyok*, és ti énbennem, és én tibennetek.

Aki rendelkezik az én parancsolataimmal és megtartja azokat, *ő az, aki önzetlenül* szeret engem. Aki pedig engem *önzetlenül* szeret, *önzetlenül* szeretve lesz az én Édesapámtól, és én *önzetlenül* szeretni fogom őt és meg fogom jeleníteni őneki magamat.”

Leszögezve mondja neki Júdás (nem az Iskariótész): „Uram, mi lett, hogy nekünk készülsz megjeleníteni magadat, és nem a vilárendszernek?”

Válaszolt Jézus és *így* szólt neki: „*Abban az esetben*, ha valaki *önzetlenül* szeret engem, az én Kinyilatkoztatásomat meg fogja tartani, és az én Édesapám *önzetlenül* fogja szeretni őt, és őhózzá el fogunk jönni és lakóhelyet nála fogunk készíteni. Az engem *önzetlenül* nem szerető az én Kinyilatkoztatásaimat nem tartja meg; és a Kinyilatkoztatás, amit hallotok, nem *az* enyém, hanem azé, *aki* küldött engem: *az* Édesapáé. Ezeket beszéltem nektek nálatok maradásom *során*.

A kirendelt segítő pedig, a Szent Szellem, akit küldeni fog az Édesapa az én nevemben, az titeket meg fog tanítani mindenre, és emlékeztetni fog titeket mindenre, amit én szóltam nektek.

Békességet hagyok nektek, az én békességemet adom nektek. Nem úgy, ahogy vilárendszer adja: én adom nektek! Ne zaklatódjék fel a ti szívetek, se ne gyávuljon el!

Hallottátok, hogy én *így* szóltam nektek: »Elmegyek, és eljövök hozzátok«. Ha *önzetlenül* szeretnétek engem, örültetek volna, hogy *így* szóltam: »Elmegyek az Édesapához«, mert az én *Édesapám* nagyobb nálam. És most megmondtam nektek, mielőtt meglenne, hogy amikor meglesz, hihessetek.

Már nem sokat beszélek veletek, mert eljön ennek a vilárendszernek a főnöke, és énbennem nem rendelkezik semmivel. De *azért*, hogy megtudhassa a vilárendszer, hogy *önzetlenül* szeretem az Édesapát, és épp ahogy parancsolatot adott nekem az Édesapa, úgy teszek. Keljete fel, menjünk innen!

»Én Vagyok« a valódi szőlőtő, és az én Édesapám a szőlőműves. Az énbennem gyümölcsöt nem termő szőlővesszőt azt mindet eltávolítja, és *a* gyümölcsöt termőt azt mindet megtisztítja, hogy több gyümölcsöt teremhessen. Ti már tiszták vagytok a Kinyilatkoztatás miatt, amit beszéltem nektek. Maradjatok énbennem

nem, és én tibennetek! Pontosan ahogyan a szőlővessző nem képes gyümölcsöt teremni önmagától, ha nem marad a szőlőtövön, ugyanúgy ti sem, ha nem énbennem maradtok. »Én Vagyok« a szőlőtő, ti a szőlővesszők: az énbennem maradó (és én őbenne) az terem sok gyümölcsöt, merthogy énnélkülem semmit sem vagytok képesek tenni.

Abban az esetben, ha valaki nem marad énbennem, kívülre lett hajítva, mint a szőlővessző, és elszáradt: és összegyűjtik azokat, és a tűzbe hajítják, és ég *a tűz*. *Abban az esetben*, ha énbennem maradtok és az én Kijelentéseim tibennetek: amit csak *esetleg* akarnátok, *azt* kérni fogjátok, és meglesz nektek. Ebben dicsőült meg az én Édesapám, hogy sok gyümölcsöt teremhettek, és lesztek számomra gyakornokok.

Pontosan ahogy *önzetlenül* szeretett engem az Édesapa, én is szerettelek *önzetlenül* titeket. Maradjatok meg az *önzetlen* szeretetben: az enyémben! *Abban az esetben*, ha az én parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok az én *önzetlen* szeretetemben, pontosan ahogyan én az én Édesapámnak a parancsolatait megtartottam, és megmaradok az ő *önzetlen* szeretetében. Ezeket beszéltem nektek, hogy az öröm (az enyém!) bennetek maradhasson, és a ti örömetök beteljesedhessen.

Ez a parancsolat, az enyém: hogy *önzetlenül* szeressétek egymást, pontosan ahogy én *önzetlenül* szerettelek titeket. Ennél nagyobb *önzetlen* szeretettel senki sem rendelkezik, hogy valaki az ő lelkét *odahelyezi* az ő barátai helyett. Ti *az* én barátaim vagytok *abban az esetben*, ha megteszitek amit csak én parancsolok nektek.

Nem mondalak titeket rabszolgáknak, merthogy a rabszolga nem tudja, mit tesz az ő ura. Titeket pedig barátoknak mondalak, merthogy mindent, amit halottam az én Édesapámtól, tudattam veletek.

Nem ti választottatok ki *magatoknak* engem, hanem én választottalak ki *magamnak* titeket, és rendeltelek titeket *arra*, hogy ti elmehessetek és gyümölcsöt teremhessetek, és a ti gyümölcsötök megmaradhasson. *Mindezt azért*, hogy ha valamit kérnétek az Édesapától az én nevemben, megadhassa nektek.

Ezeket *azért* parancsolom nektek, hogy *önzetlenül* szeressétek egymást: Ha a világrendszer titeket gyűlöl, tudjátok meg, hogy engem tielöttetek *már* gyűlölt! Ha a világrendszerből volnátok, a világrendszer a sajátját esetleg *barátként* kedvelné. De mivel nem a világrendszerből vagytok, hanem én választottalak ki titeket *magamnak* a világrendszerből, emiatt gyűlöl titeket a világrendszer. Emlékezzetek a Kinyilatkoztatásra, amit én szóltam nektek: »A rabszolga nem nagyobb az ő uránál«! Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak; ha az én Kinyilatkoztatásomat megtartották, a titeket is meg fogják tartani. De mindezeket az

én nevem miatt fogják tenni veletek, merthogy nem ismerik azt, *aki* küldött engem.

Ha nem jöttem volna el és *nem* beszéltem volna nekik, nem lenne bűnük, most pedig nincs mentségük az ő bűneikre. Az engem gyűlölő az én Édesapámat is gyűlöl. Ha *azokat* a dolgokat nem tettem volna köztük, amiket *még* senki más *nem* tett, nem lenne bűnük, most pedig láttak is, gyűlöltek is, engem is, az én Édesapámat is. De *mindez azért van*, hogy beteljesedhessen a Kinyilatkoztatás, ami meg van írva az ő törvényükben: »Gyűlöltek engem ok nélkül«.

Amikor pedig eljött a kirendelt segítő, akit én fogok küldeni nektek az Édesapától, a Valóigazság Szelleme, aki az Édesapától megy ki, az majd tanúskodik felelőlem. De ti is tanúskodtok majd, mert kezdettől *fogva* velem vagytok.

Ezeket azért beszéltem el nektek, hogy *bizalmatokat veszve* meg ne botránkozzatok.

Gyülekezeti száműzöttekké fognak tenni titeket, de eljön *az az óra*, hogy mindenki, aki megöl titeket, azt vélheti, *hogya* az Istennek ajánl fel szolgálatot. És ezeket azért fogják tenni veletek, mert nem ismerték meg *sem* az Édesapát, sem engem. De ezeket elbeszéltem nektek, hogy amikor eljönne az óra, emlékezhesetek ezekre, hogy én elmondtam nektek. Ezeket pedig nektek kezdettől *fogva azért* nem mondtam el, mert veletek voltam.

Most pedig elmegyek ahhoz, *aki* küldött engem, és közületek senki *sem* kérdez meg engem, „Hová mész?«. De mert ezeket elbeszéltem nektek, a szomorúság eltöltötte a ti szíveteket. De én a valóigazságot nyilatkoztatom ki nektek: Hasznos nektek, hogy én elmenjek, mert ha nem mennék el, a kirendelt segítő nem fog eljönni tihozzátok, ha pedig eltávoztam, küldeni fogom őt tihozzátok. És *miután* eljött, rábizonyító feddésben fogja részesíteni a világrendszert bűn felől és igazságosság felől és *elválasztó* ítélet felől. Bűn felől, mert nem hisznek énbennem; igazságosság felől pedig, mert az én Édesapámhoz megyek, és többé nem szemléltek engem; *elválasztó* ítélet felől pedig, mert ennek a világrendszernek a főnöke *már* meg lett ítélve.

Még sok kinyilatkoztatni *valóm* van nektek, de nem vagytok képesek elhordozni most. Amikor pedig eljött ő, a Valóigazság Szelleme, elkalauzol majd titeket minden valóigazságra. Mert nem önmagától fog beszélni, hanem amit csak hallott, beszélni fogja, és az eljövendőket fogja *részletesen* híresztelni nektek. Amaz engem fog dicsőíteni, merthogy az enyémből fog venni és híresztelni fogja nektek. Mindaz, amivel csak az Édesapa rendelkezik, az enyém, emiatt mondtam, hogy az enyémből fog venni és híresztelni fogja nektek.

Egy kis *idő* és nem szemléltek engem, és ismét egy kis *idő*, és majd megláttok engem: merthogy én elmegyek az Édesapához.”

Szóltak tehát az ő tanítványai egymáshoz: „Mi ez, amit *leszögezve* mond nekünk: »Egy kis *idő* és nem szemlélték engem, és ismét egy kis *idő* és majd meglátok engem« és: »merthogy én elmegyek az Édesapához?«” *Erélyesen* mondták tehát: „Mi ez, amit *leszögezve* mond, a kevés *idő*? Nem tudjuk, mit beszél.”

Tudta tehát Jézus, hogy meg akarták kérdezni őt, és *így* szólt hozzájuk: „Erre keresitek a *választ* egymás közt, hogy *így* szóltam, »Egy kis *idő* és nem szemlélték engem, és ismét egy kis *idő* és majd meglátok engem«? Ámen, ámen, *leszögezve* mondom nektek, hogy ti sírni fogtok és síratót énekelni, a világ pedig örvendezni fog, ti pedig szomorkodni fogtok, de a ti szomorúságotok örömmé lesz!

Az asszony, amikor szül, szomorúsága van, merthogy eljött az ő órája. Amikor pedig megszüli a gyermeket, többé már nem emlékszik a nyomorúságra az öröm miatt, merthogy megszületett egy ember a világrendszerbe. Nektek is azért szomorúságotok van most, de ismét meg foglak látni titeket, és örülni fog a ti szívetek, és a ti örömtöket senki *sem* veszi el tőletek. És azon a napon éntőlem semmit sem fogtok kérdezni. Ámen, ámen, *leszögezve* mondom nektek, hogy amit csak esetleg kérnétek az Édesapától az én nevemben, meg fogja adni nektek! Mostanáig nem kértetek semmit az én nevemben, kérjétek, és meg fogjátok kapni, hogy a ti örömtök beteljesedett lehessen.

Ezeket példabeszédekben beszéltem nektek, de eljön *az* óra, amikor többé nem példabeszédekben fogok beszélni nektek, hanem nyilvános bátorsággal fogok az Atyáról hírt adni nektek. Azon a napon az én nevemben fogtok kérni, és nem *azt* mondom nektek, hogy én fogom kérlelni az Édesapát értetek, mert maga az Édesapa szeret *kölcsönösen* titeket, mert ti engem *kölcsönösen* szerettetek, és elhittétek, hogy én az Istentől jöttem ki. Kijöttem az Édesapától, és eljöttem a világrendszerbe, ismét elhagyom a világrendszert és elmegyek az Édesapához.”

Határozottan mondják neki az ő gyakornokai: „Figyelj, most *nyílt* bátorsággal beszélsz, és semmilyen példabeszédet nem mondasz! Most *már* tudjuk, hogy tudsz mindent, és nincs szükséged *arra*, hogy valaki téged kérleljen. Erről hiszszük, hogy Istentől jöttél ki.”

Válaszolt nekik Jézus: „Most hisztek? Figyeljétek, eljön az óra, és most *már* eljött, hogy szétszóródjatok ki-ki a sajátjaihoz, és engem egyedül fogtok hagyni; és nem vagyok egyedül, mert az Édesapa velem van. Ezeket beszéltem nektek, hogy bennem békességetek lehessen. A világrendszerben nyomorúságotok van, de bátorodjatok fel, én legyőztem a világrendszert!”

Ezeket beszélte Jézus, és felemelte az ő szemeit a mennybe, és *így* szólt:

„Édesapa, eljött az óra! Dicsőítsd meg a te fiadat, hogy a te fiad is megdicsőíthessen téged, ahogyan te *szuverén* hatalmat adtál neki minden hústest *felett*: hogy amit mind neki adtál, azoknak örök életet adhasson! Az pedig az örök élet,

hogy megismerhetnek téged, az egyedül igazi Istent, és akit elküldtél, a Messiás Jézust. Én téged megdicsőítettem a földön. A dolgot, amit *azért* adtál nekem, hogy megtegyem, *végcélba érkezett* tökéletessé tettem. És most dicsőíts meg engem te, Édesapa, magadnál, azzal a dicsőséggel, amivel rendelkeztem a világszisztem létezése előtt nálad.

Nyilvánvalóvá tettem a te nevedet *azoknak* az embereknek, akiket nekem adtál a világszisztemből. Tied voltak, és nekem őket adtad, és a te Kinyilatkoztatásodat megtartották. Most tudták meg, hogy minden, amit csak adtál nekem, tőled van. Mert a Kijelentések, amiket adtál nekem, nekik adtam, és ők elfogadták; és valóban megtudták, hogy tőled jöttem ki; és elhitték, hogy te engem küldtél ki.

Én értük kérellek, nem a világszisztemért kérellek, hanem azokért, *akiket* nekem adtál, mert *a* tied. És az enyéme mind *a* tied, és a tied *az* enyéme, és meg lettem dicsőítve őbennük. És többé nem vagyok a világszisztemben, és ezek a világszisztemben vannak, és én tehozzád megyek.

Szent Édesapám, tartsd meg őket a te nevedben, *azokat*, akiket nekem adtál, hogy egyek lehessenek, pontosan ahogyan mi. Amikor velük voltam a világszisztemben, én megtartottam őket a te nevedben; *azokat*, akiket nekem adtál, megőriztem és senki közülük el nem vezett, csak a veszedelem fia, hogy az Írás beteljesedhessen.

És most tehozzád megyek, és ezeket beszélem a világszisztemben, hogy rendelkezhessenek az én őbennük beteljesedett örömmel. Én nekik adtam a te Kinyilatkoztatásodat, és a világszisztem gyűlölte őket, mert nem a világszisztemből valók, ahogyan én sem vagyok a világszisztemből. Nem *azért* kérellek, hogy emeld ki őket a világszisztemből, hanem hogy tartsd *távol* őket a *keserves és hasztalan vesződségekkel teli* Gonosztól. Nem a világszisztemből vannak, ahogyan én sem a világszisztemből vagyok.

Elkülönítve szenteld meg őket a te valóigazságodban: a Kinyilatkoztatás, *ami* a tiéd, valóigazság. Ahogyan engem kiküldtél a világszisztembe, én is kiküldtem őket a világszisztembe. És helyettük én *elkülönítve* megszentelem önmagam, hogy ők is megszenteltek lehessenek a valóigazságban.

De nem csak *egyedül* ezekért kérellek, hanem az ő Kinyilatkoztatásuk által majd énbennem hívőkért is: hogy mindnyájan egy lehessenek, ahogy te, Édesapa énbennem *vagy*, és én tebenned, hogy ők is mibennünk egy lehessenek, hogy a világszisztem elhihesse, hogy te engem küldtél ki.

És én *azt* a dicsőséget, amit nekem adtál, nekik adtam: hogy egy lehessenek, ahogyan mi egy vagyunk – én őbennük és te énbennem; hogy *végcélba ért* egybetökéletesítettek lehessenek; és hogy megismerhesse a világszisztem, hogy te engem küldtél ki, és *önzetlenül* szeretted őket, ahogyan engem szeretted.

Édesapa, akiket nekem adtál, *azt* akarom, hogy azok is *ott* lehessenek velem, ahol vagyok én, hogy szemlélhessék a dicsőséget, az enyémet, amit nekem adtál, mivelhogy *önzetlenül* szerettél engem *a* világrendszer alapjainak lefektetése előtt, igazságos Édesapa! És a világrendszer téged nem ismert meg, én pedig ismertelek téged, és ezek megismerték, hogy te engem küldtél ki. És megismertetem velük a te nevedet, és meg fogom ismertetni, hogy *az az önzetlen* szeretet, amivel szerettél engem, *őbennük* lehessen, és én *is őbennük.*”

Miután ezeket szólta Jézus, kiment az ő gyakornokaival a Kedrón télidőszakos patakján túlra, ahol volt egy kert, amibe bement ő és az ő gyakornokai. Tudott pedig Júdás, az őt *árulással a hatóságoknak* átadó *arról* a helyről, mert sokszor gyülekezett Jézus ott az ő gyakornokaival. Júdás tehát, *miután* megkapta a *katonai* csapatot, és a főpapoktól és a farizeusoktól *a hivatali szolgálakat*, odamegy fáklyákkal és lámpásokkal és fegyverekkel!

Jézus tehát, *mivel* tudott mindazokról, amik *óra* eljövendők voltak, *miután* kiment, *így* szólt nekik: „Kit kerestek?” Válaszoltak neki: „Jézust, a názáretit.” *Határozottan* mondja nekik Jézus: „»Én Vagyok«!” *Ott* állt pedig Júdás, az őt *árulással* átadó velük. Amikor tehát *így* szólt nekik: „»Én Vagyok«”, hátrafelé mentek és földre estek.

Tehát ismét kérdezgette őket, „Kit kerestek?” Ők pedig *így* szóltak: „Jézust, a názáretit.” Válaszolt nekik Jézus: „Már szóltam nektek, hogy »Én Vagyok«! Ha tehát engem kerestek, engedjétek ezeket elmenni!”; *azért*, hogy beteljesedhessen a Kinyilatkoztatás, amit szólt, hogy „Akiket nekem adtál, azok közül nem veszítettem el senkit *sem.*”

Simon Péter tehát, *mivel* rendelkezett törrel, kihúzta azt, és megcsapta a főpap rabszolgáját, és levágta az ő jobb fülét. Volt pedig *a* neve a rabszolgának Malkhosz!³⁹ *Így* szólt tehát Jézus Péterhez: „Tedd a te törödet a hüvelyébe! A poharat, amit adott nekem az Édesapa, semmiképp sem ihatom ki?”

A csapat tehát és az ezredes és a zsidók hivatali szolgálai megfogták Jézust és megkötözték őt, és elvitték őt Annáshoz először, mert apósa volt Kajafásnak⁴⁰, aki

³⁹ *Malkhosz*: a név a héber מלך (e.: „melekh”) szóból származik, jelentése: ‘király’.

⁴⁰ *Annás, Kajafás*: Kajafást Valerius Gratus, Júda prokurátora nevezte ki főpapnak, még Poncius Pilátus előtt, Kr. u. 18-ban. Valerius Gratus prokurátori hivatali ideje alatt őt alkalommal árverezte ki a főpapságot a legmagasabb ajánlatot tevőnek. Ennek eredményeképpen ebben az időszakban csak a gazdag, korrupt és római-barát emberek lehettek főpapok. A Tóra kimondja, hogy a főpapság életre szóló tisztség, és mivel ebben az időben még öt főpap élt, mindannyian megtartották a "főpap" címet. Ez zavarossá teheti a dolgokat, amint azt Lukács evangéliumában látjuk, aki szerint két főpap volt hivatalban akkor, amikor János megkezdte szolgálatát: Annás és Kajafás. Meglehet, hogy öt élő főpap volt, azonban csak egy személy lehetett az uralkodó főpap, és az evangéliumi történet idején (Kr. u. 28-34) ez Kajafás volt. Annás, Kajafás apósa volt az, aki finanszírozta a főpapság megvásárlását a veje számára. Nyilvánvalóan jó pénzt lehetett keresni a papság üzelmével. Annás tehát nemcsak a főpapi címet tartotta meg, hanem nyilvánvalóan továbbra is jelentős befolyása maradt a Szanhedrin politikai és gazdasági szférájában. Forrás: <https://www.thejesusbible.faith/caiaphas-high-priest/>

főpap volt abban az esztendőben. Kajafás volt pedig az, *aki azt* tanácsolta a zsidóknak, hogy hasznos, *ha* egy ember vész el a nép helyett.

Követte pedig Jézust Simon Péter és a másik gyakornok. Az a gyakornok pedig ismert volt a főpap számára, és együtt ment be Jézussal a főpap udvarába. Péter pedig kívül állt az ajtónál. Kiment tehát a másik gyakornok, aki ismert volt a főpap számára, és szólt az ajtót őrző *lánynak*, és bevitte Pétert. *Erélyesen* mondja azért az ajtót őrző szolgálólány Péternek: „Nem te is a gyakornokai közül vagy ennek az embernek?” *Leszögezve* mondja ő: „Nem vagyok!”

Ott álltak pedig a rabszolgák és a hivatali szolgák, *akik már* megrakták az égő szenet, mert hideg volt, és melegedtek. Velük volt pedig Péter, *ahogy ott* állt és melegedett.

A főpap tehát megkérdezte Jézust az ő gyakornokai felől és az ő tanítása felől. Válaszolt neki Jézus: „Én nyílt bátorsággal beszéltem a világnak, én mindenkor tanítottam a zsinagógában és a templomban, ahol a zsidók mindenkor összejönnek, és rejtekben semmit *sem* beszéltem. Miért engem kérdezzesz? Kérdezzesz azokat, *akik* hallották, amit mondtam nekik. Nézd, ők tudják, miket szóltam én.”

Amikor pedig ő ezeket szólta, egy a mellé állított hivatali szolgák közül adott egy pofont Jézusnak, *miután így* szólt: „Így válaszolsz a főpaphoz?” Válaszolt neki Jézus: „Ha rosszul beszéltem, tanúskodj a rosszról, ha pedig helyesen, miért versz engem?”

Elküldte őt Annás megkötözve Kajafáshoz, a főpaphoz. *Ott* volt pedig Simon Péter, *ahogy ott* állt és melegedett. *Így* szóltak tehát neki: „Nem te is az ő gyakornokai közül vagy?” Ő letagadta, és *így* szólt: „Nem vagyok!” *Erélyesen* mondja egy a főpap rabszolgái közül, *aki* rokona volt annak, *akinek* levágta Péter a fülét: „Én nem téged láttalak a kertben *ővele?*” Azért ismét letagadta Péter, és azonnal a kakas megszólalt.

Viszik tehát Jézust Kajafástól a légióparancsnokságra! Korán volt pedig, és ők nem mentek be a légióparancsnokságra, hogy ne szennyeződjenek be, hanem hogy *inkább* megehessék a páskavacsorát. Kiment azért Pilátus *őhöz*ájuk, és *így* szólt: „Milyen vádat hoztok fel ez ellen az ember *ellen?*” Válaszoltak és *így* szóltak neki: „Ha nem lenne gonosztevő, csak nem adtuk volna át neked őt!” *Így* szólt tehát nekik Pilátus: „Vigyétek el őt ti és a ti törvényetek szerint ítéljétek meg őt!” *Így* szóltak tehát neki a zsidók: „Nekünk nem szabad megölnünk senkit *sem!*”, *mégpedig azért*, hogy Jézusnak *az* a Kinyilatkoztatása beteljesedhessen, amit szólt, *amikor* jelezte, milyen halállal készült meghalni.

Bement tehát a légióparancsnokságra ismét Pilátus, és előhívatta Jézust, és *így* szólt neki: „Te vagy a királya a zsidóknak?” Válaszolt neki Jézus: „Magadtól mondod-e te ezt, vagy mások szóltak *így* neked felőlem?” Válaszolt neki Pilátus:

„Talán zsidó vagyok én? A te néped és a főpapok adtak át téged nekem. Mit tettél?” Így válaszolt Jézus: „Az én királyságom nem ebből a világrendszerből van. Ha ebből a világrendszerből volna az én királyságom, az én hivatali szolgálaim küzdöttek volna azért, hogy ne legyek átadva a zsidóknak. De jelenleg az én királyságom nem innen van.” Így szól tehát neki Pilátus: „Szóval csakugyan⁴¹ király vagy te, *nemde?*” Így válaszolt Jézus: „Te mondod, hogy király vagyok én. Én ezért születtem, és ezért jöttem a világrendszerbe, hogy tanúskodhassam a valóigazságról. Mindaz, aki a valóigazságból van, hallja az én hangomat.” *Erélyesen* mondja neki Pilátus: „Mi a valóigazság?” És *miután* ezt szólta, ismét kiment a zsidókhoz, és *leszögezve* mondja nekik: „Én semmilyen okot *nem* találok őbenne *a vádra*. Van pedig egy szokás számotokra, hogy egyvalakit számotokra feloldozzák a páskakor. Kívánjátok tehát, hogy számotokra feloldozzam a zsidók királyát?” Kiáltottak erre ismét mindnyájan, *ahogy* erélyesen mondták: „Ne ezt, hanem Barabbást!” Barabbás pedig rabló volt.

Akkor tehát fogta Pilátus Jézust, és megostorozta. És a katonák *miután* koszorút fontak tövisből, rátették az ő fejére, és bíborszínű ruhába öltöztették őt. És *erélyesen* mondták: „Örvendj, zsidók királya!” És pofonokat adtak neki.

Kiment tehát ismét Pilátus, és *határozottan* mondja nekik: „Figyeljete, kivezetem őt nektek *azzal a céllal*, hogy megtudjátok, hogy őbenne semmilyen okot *nem* találok *a vádra*.” Kiment tehát Jézus, viselve a tövises koszorút és a bíborszínű ruhát, és *határozottan* mondja⁴² nekik: „Lássátok: Az Ember!” Mikor tehát látták⁴³ őt a főpapok és a hivatali szolgák, kiáltottak, *ahogy ezt* mondogatták: „Feszítsd keresztre! Feszítsd keresztre!” *Erélyesen* mondja nekik Pilátus: „Fogjátok őt és ti feszítsétek keresztre! Én ugyanis nem találtam őbenne okot *a vádra*.” Így válaszoltak neki a zsidók: „Mi rendelkezünk egy Törvénnyel, és a mi Törvényünk szerint tartozik *azzal, hogy* meghaljon, mert önmagát Isten Fiává tette!”

Amikor tehát meghallotta Pilátus ezt a Kinyilatkoztatást, *még* inkább megijedt, és bement a légióparancsnokságra ismét, és *erélyesen* mondja Jézusnak: „Honnan vagy te?” Jézus viszont választ nem adott neki. *Erélyesen* mondja neki Pilátus: „Nekem nem beszélsz? Nem tudod, hogy *szuverén* hatalommal rendelkezem *arra, hogy* keresztre feszítselek téged, és *szuverén* hatalommal rendelkezem

41 *Szóval csakugyan ... nemde:* az ógörög *ούκοὺν* (e.: „úkún”) szót kérdés felvezetése esetén többnyire ironikusan használták.

42 *Kiment ... Jézus ... és mondja:* a köztudatba beivódott gondolkozással ellentétben a görög szövegben, egyetlen változatban sincs benne a „Pilátus” szó. Mivel a nyelvtani alany-állítmány szerkezete azonos az előző mondatéval: „Kiment ... Pilátus, és mondja”, ezért jogos okunk van azt feltételezni, hogy a „Lássátok: Az Ember!” almondatot ennek a mondatnak az alanya, Jézus mondja, és nem Pilátus, ami a helyzetet még súlyosabbá teszi. (A „mondja” azért van jelen időben, mert ez egy hangsúlyozási forma, ami az elbeszélést izgalmassá, a szemünk előtt megelevenedővé teszi.)

43 *Lássátok ... látták:* mindkétszer az *εἶδω* (e.: „eidó”, jel.: ‘látni, tudni’) szó ragozott alakja szerepel. Az *ἴδε* (e.: „ide”) többnyire ‘figyelj/figyeljete’ fordítással szerepel; de ebben az esetben a ‘lássátok’ szóval annak érdekében, hogy az eredetiben levő szóismétlés átjöjjön a magyar nyelvbe is.

arra is, hogy feloldozzalak téged?” Így válaszolt Jézus: „Nem rendelkeznel semmilyen *szuverén* hatalommal felettem, ha nem volna neked megadva fentről. Emiatt az engem neked átadó nagyobb bűnnel rendelkezik.” Ettől *fogva* kereste Pilátus *annak módját, hogy* feloldozza őt, a zsidók viszont *ezalatt* kiáltoztak, *ahogy ezt* mondogatták: „Ha ezt feloldozod, nem vagy a császár barátja! Minden önmagát királlyá tevő ellene mond a császárnak!”

Pilátus *tehát*, miután meghallotta ezt a Kinyilatkoztatást, kivezette Jézust és beült az emelvényen levő *bírói* székbe⁴⁴ egy Mozaikköves udvarnak, héberül pedig Gabbathának nevezett helyen.

Volt pedig *akkor* a páskai előkészületi nap; az óra pedig *a* hatodik környékén *járt*. És *erélyesen* mondja a zsidóknak: „Figyeljete: *itt* a ti királyotok!” Ők pedig felkiáltottak: „Vidd el, vidd el, feszítsd keresztre őt!” *erélyesen* mondja nekik Pilátus: „A ti királyotokat fogom megfeszíteni?” Válaszoltak a főpapok: „Nem rendelkezünk *mi* királlyal, hanem csak császárral!” Akkor tehát átadta nekik, hogy keresztre legyen feszítve. Ők pedig átvették Jézust és elvezették.

És az ő kereszttjét hordozva kiment az úgynevezett Koponya Helyére, amit héberül Golgotának neveznek; ahol őt keresztre feszítették, és ővele két másikat innen és onnan, középen pedig Jézust.

Írt pedig egy címet is Pilátus, és rátette a keresztre. *Ez* volt pedig megírva: „Jézus, a názareti, a zsidók királya.” Ezt a címet azért sokan olvasták a zsidók *közül*, mert közel volt a városhoz *az* a hely, ahol keresztre volt feszítve Jézus; és héberül, görögül, latinul volt megírva.

Erélyesen ezt mondták tehát Pilátusnak a zsidók főpapjai: „Ne *azt* írd, *hogy* »a zsidók királya«, hanem, hogy: »Emez *így* szólt: 'A zsidók királya vagyok'«!” Így válaszolt Pilátus: „Amit megírtam, megírtam!”

A katonák tehát, amikor keresztre feszítették Jézust, fogták az ő felsőruháit, és négy részt *készítettek belőle* (mindegyik katonának egy részt); és az alsóruhát. Az alsóruha pedig varrás nélküli volt, felülről szótt mindvégig. *Így* szóltak tehát egymáshoz: „Ne hasítsuk szét ezt, hanem sorsoljunk felőle, *hogy* kié lesz.” *Azért*, hogy a *kinyilatkoztatva ezt* mondó Írás beteljesedhessen: „Elosztották az én ruháimat maguk közt, és az én köntösömmre sorsot vetettek”, a katonák tehát tényleg ezeket tették!

Állt pedig a Jézus kereszttjénél az ő édesanyja és az ő édesanyjának nőtestvére; Mária, a Kleofásé, és a magdalai Mária. Jézus tehát, *mikor* meglátta az anyját, és a mellette álló gyakornokot, akit *önzetlenül* szeretett, *leszögezve* mondja az ő édesanyjának: „Asszony, figyelj, *ő* a te fiad!” Azután mondja a gyakornoknak: „Fi-

⁴⁴ *Emelvényen levő szék*: a βῆμα (e. „béma”) egy olyan emelt platform, ahonnan szónoklatokat lehetett intézni a néphez (ekkor ‘szószék’) vagy ahol ítéleztek (ekkor ‘ítélőszék’).

gyelj, ő a te édesanyád!” És attól az órától *fogva* befogadta őt a gyakornok a sajátjai közé.

Ezután, *mivel* tudta Jézus, hogy már minden elvégeztetett, *annak érdekében*, hogy végcélba érkezett lehessen az Írás, *erélyesen* mondja: „Szomjazom!” Azért egy edény oda volt téve, borecettel tele. Azok pedig, miután megtöltöttek egy szivacsot borecettel és *azt* egy izsóp köré kerítették, odanyújtották az ő szájához. Amikor tehát elfogadta az ecetet Jézus, *így* szólt: „Elvégeztetett!”, és *miután* lehajtotta a fejét, átadta a szellemét.

A zsidók tehát *annak érdekében*, hogy ne maradjanak a kereszten a testek szombaton, mivel előkészületi nap volt (nagy volt ugyanis a napja annak a szombatnak), kérelmezték Pilátustól, hogy legyenek összetörve az ő lábszáraik és legyenek elvíve. *Odamentek* tehát a katonák, és az elsőnek összetörték a lábszárát, a másik vele megfeszítettnek is, de *miután* Jézushoz mentek, amikor látták őt *már* meghalva, nem törték össze az ő lábszárait, hanem a katonák egyike lándzsával az ő oldalát megdöfte, és azonnal vér és víz jött ki.

És aki *ezt* látta, tanúskodott, és igaz az ő tanúságtétele, és tudja, hogy igazat mond, *azért*, hogy ti hihessetek. Mert *azért* lettek ezek *meg*, hogy az Írás beteljesedhessen: „Csontja ne töressék össze neki!” És ismét, egy másik Írás *ezt* mondja *kinyilatkoztatva*: „Ránéznek majd arra, akit átszúrtak.”

Ezek után pedig kérelmezte Pilátustól az arimáthiai József (Jézus gyakornoka lévén, de a zsidóktól *való* félelem miatt rejtetten), hogy elvihesse Jézus testét. És megengedte Pilátus. Ment tehát és elvitte Jézus testét. Ment pedig Nikodémosz is (aki éjszaka ment Jézushoz először), *magával* víve egy mirha és aloé keveréket, mintegy száz fontnyit⁴⁵. Fogták azért Jézus testét és bekötözték lepedőkbe az illatszerekkel együtt, ahogyan szokás a zsidóknál *testet* temetésre előkészíteni.

Volt pedig *azon* a helyen, ahol megfeszítették, egy kert, és a kertben egy *még soha nem használt* új sírbolt, amibe még senkit sem helyeztek. Tehát ott helyezték el Jézust a zsidók előkészülete miatt, merthogy közel volt a sírbolt.

A szombat-hét első *napján* pedig a magdalai Mária elmegy kora reggel, *amikor* még sötét volt, a sírbolthoz! És látja a követ *már* elvíve a sírboltból! Fut és elmegy tehát Simon Péterhez és a másik gyakornokhoz, akit *kölcsönösen* szeretett

45 Száz fontnyi: kb. 34 kg.

Jézus, és erélyesen mondja nekik: „Elvitték az Urat a sírboltból⁴⁶, és nem tudjuk, hová helyezték őt.”

Kiment tehát Péter és a másik gyakornok, és elmentek a sírbolthoz. Futott pedig a kettő együtt, és a másik gyakornok előrefutott, Péternél gyorsabban, és elsőként ment a sírbolthoz. És *mikor* lehajolt, látta letéve a lepedőket, viszont nem ment be. Odamegy tehát Simon Péter követve őt, és bement a sírboltba, és látja letéve a lepedőket, és a kendőt, ami az ő fején volt, nem a lepedőkkel együtt letéve, hanem külön összegöngyölve egy helyre. Ekkor tehát bement a másik gyakornok is, aki elsőként ment a sírbolthoz, és látott és hitt. Mert még nem ismerték az Írást, hogy szükséges neki a halottak közül feltámadni. Elmentek tehát ismét az övéikhez a gyakornokok.

Mária pedig sírva kint állt a sírboltnál. Amint tehát sírt, behajolt a sírboltba, és szemlél két angyalt, fehérben ülni, egyet a fejnél, egyet a lábaknál, ahová le volt téve a teste Jézusnak. És *erélyesen* mondják neki: „Asszony, miért sírsz?” Mondja nekik: „Mert elvitték az én Uramat, és nem tudom, hová helyezték őt.”

És *miután* ezeket szólta, hátrafordult. És szemléli az ott álló Jézust! És nem tudta, hogy Jézus *az*. *Erélyesen* mondja neki Jézus: „Asszony, miért sírsz? Kit keresel?” Amaz, *mivel* azt gondolta, hogy a kertész *az*, mondja neki: „Uram, ha te hordtad el őt, mondd meg nekem, hová helyezted, és én őt elviszem.” Mondja neki Jézus: „Mária!” Amaz megfordulva *erélyesen* mondja neki: „Tiszteletesem!” (vagyis: tanítóm). Mondja neki Jézus: „Ne érints engem, mert még nem mentem fel az én Édesapámhoz, hanem menj el az én testvéreimhez, és mondd meg nekik: »Felmegyek az én Édesapámhoz és *a* ti Édesapátokhoz és *az* én Istenemhez és *a* ti Istenetekhez⁴⁷.«”

Elment a magdalai Mária, jelentve a hírt a gyakornokoknak, hogy látta az Urat, és *hogyan* ezeket szólta neki.

Este volt pedig azon a napon, a szombat-hét első *napján*, és *mikor* az ajtók már be voltak zárva ahol a gyakornokok összegyűltek a zsidóktól *való* félelem miatt, eljött Jézus és odaállt a közepre, és erélyesen mondja nekik: „Békesség

46 *A követ már elvive a sírboltból – Elvitték az Urat a sírboltból*: a görög nyelvtanban egy szójáték figyelhető meg, mely összekapcsolhatja a követ az Úrral, s ezáltal profetikus jelentéssel töltheti meg. Míg az „együttlátó” Máté, Márk és Lukács a kő esetében igeként az elgörgetést használja, addig itt az elvívés szerepel, ahogyan Mária szerint az Urat is elvitték. Továbbá a ‘-tól/-től’ jelentésű *ἀπό* (e.: „apo”) helyett a ‘-ból/-ből’ jelentésű *ἐκ* (e.: „ek”) szerepel, pontosan ahogy az Úr elvitelénél is: *ἐκ τοῦ μνημείου* (e.: „ek tú mnémeiú”, ‘a sírboltból’). A kő görögül *λίθος* (e.: „lithosz”), ami ugyanaz a szó, mint Jézus intésénél, hogy a kő, melyet az építők megvetettek, az lett a szegletkő. János egyező nyelvtana, hogy a kő a sírboltból lett elvive, amint az Úr is a sírboltból lett elvive, bírhat profetikus jelentőséggel.

47 *Az én Édesapámhoz... Istenetekhez*: az eredetiben a *πρὸς τὸν* (e.: „prosz tón”), a névelő és a ‘-hoz/-hez’ ragnak megfelelő előljárószó csak egyszer van kitéve, ezért az egyenlőséget hangsúlyozza: „Felmegyek ahhoz, aki az én Édesapám és ti Édesapátok és én Istenem és ti Istenetek”.

nektek!" És *miután* ezt szólta, megmutatta nekik az ő kezeit és az oldalát. Megörültek tehát a gyakornokok, *akik* látták az Urat.

Így szólt tehát nekik Jézus ismét: „Békesség nektek! Ahogyan kiküldött engem az Édesapa, én is kiküldelek titeket.” És *miután* ezt szólta, beléjük fújt, és *erélyesen* mondja nekik: „Vegyetek Szent Szellemet! Akiknek csak elengeditek a bűneiket, el van engedve nekik, akiknek csak megtartjátok, *már* meg vannak tartva.”

Tamás pedig, egy a tizenkettő közül, akit Didümosznak mondanak, nem volt velük, amikor eljött Jézus. *Határozottan* mondták tehát neki a többi gyakornokok: „*Szemeinkkel* láttuk az Urat!” Az pedig *így* szólt nekik: „Ha nem láthatom *érzélve és tapasztalva* az ő kezeiben a szögek nyomát és *nem* tehetem az én ujjamat a szögek nyomába és *nem* tehetem az én kezemet az ő oldalába, semmiképp sem fogom elhinni!” És nyolc nap múlva ismét bent voltak az ő gyakornokai, Tamás is velük. Eljön Jézus, *amikor* az ajtók zárva *voltak már!* És megállt a középben, és *így* szólt: „Békesség nektek!” Aztán *határozottan* mondja Tamásnak: „Nyújtsd ide a te ujjadat, és *érzélve és tapasztalva* lásd az én kezeimet, és nyújtsd a te kezedet, és tedd az én oldalamba, és ne légy *bizalmatlan hűtlen* hitetlenné, hanem *hiteles hűséges* hívővé!” És válaszolt Tamás, és *így* szólt neki: „Én Uram és én Istenem!” Erélyesen mondja neki Jézus: „Mivelhogy *szemeiddel* láttál engem, Tamás, *már* hiszel. Boldogok, akik *érzélve és tapasztalva* nem láttak és hittek.”

Tényleg sok más jelt is tett tehát Jézus az ő gyakornokai láttára, amelyek nincsenek megírva ebben a kis könyvtetekercsben, ezek pedig *azért* lettek megírva, hogy elhihessétek, hogy Jézus a Messiás, az Isten Fia, és hogy *miközben folyamatosan* hisztek, *magasabbrendű értelmes* étellel rendelkezhesetek az ő nevében.

Ezek után megjelenítette magát ismét Jézus a gyakornokoknak a tibériási tengernél. Mégpedig *így* jelent meg:

Együtt voltak Simon Péter és a Didümosznak mondott Tamás, és a galileai kánai Náthánáél és Zebedeus fiai, és mások az ő gyakornokai közül ketten. *Ezt* mondja nekik Simon Péter: „Elmegyek halászni.” Mondják neki: „Jövünk mi is veled.” És kimentek és felszálltak a hajóra azonnal, és azon az éjjel *nem* fogtak semmit.

Amikor pedig már reggel lett, *ott* állt Jézus a parton. A gyakornokok viszont nem tudták, hogy Jézus *az*. Tehát *erélyesen* mondja nekik Jézus: „Gyermekeim, vajon van-e valami ennivalótok?” Válaszoltak neki: „Nincs.” Ő pedig *így* szólt nekik: „Hajítsátok be a hajó jobb oldalán a hálót, és fogtok találni!” *Behajították* tehát, és már nem tudták kihúzni azt az *élő*halak sokaságától.

Erélyesen mondja tehát Péternek *az* a gyakornok, akit Jézus *önzetlenül* szeretett: „Az Úr *az!*” Simon Péter azért, amint meghallotta, hogy „Az Úr *az!*”, felkötötte a felső öltözetet (mert *félmeztelen* volt), és belehajította magát a tengerbe. A töb-

bi gyakornokok pedig a kishajóval mentek, mert nem voltak messze a parttól, hanem mintegy kétszáz könyöknyire⁴⁸, *miközben* vonszolták az élőhalas hálót.

Amikor azért partra szálltak, égő szemet láttak odatéve, és sütnivaló halat rá téve, és kenyeret. És mondja nekik Jézus: „Hozzatok a sütnivaló halakból, amiket most fogtatok!” Felszállt Simon Péter, és kihúzta a hálót a partra, tele nagy élőhallal, százötvenhárommal, és *noha* ennyi volt, nem szakadt el a háló.

Mondja nekik Jézus: „Gyertek, étkezzetek!” Senki pedig a gyakornokok *közül* nem merte megkérdezni tőle: „Ki vagy te?”, mert tudták, hogy az Úr az. Odamegy tehát Jézus és veszi a kenyeret és odaadja nekik, a sült halat is hasonlóan. Ezzel már harmadjára jelent meg Jézus az ő gyakornokainak, *miután életre* kelt a halottak *közül*.

Mikor tehát étkeztek, *erélyesen* mondja Simon Péternek Jézus: „Simon, Jóna fia, *önzetlenül* szeretsz engem, ezeknél jobban?” Ő ezt mondja neki: „Igen, Uram, te tudod, hogy *barátilag* szeretlek téged.” Ő ezt mondja neki: „Legeltesd az én bárányaimat!” Mondja neki ismét, másodjára: „Simon, Jóna fia, *önzetlenül* szeretsz engem?” Ő ezt mondja neki: „Igen, Uram, te tudod, hogy *barátilag* szeretlek téged.” Ő ezt mondja neki: „Juhásként *őrizve* gondozd az én juhaimat!” Mondja neki harmadjára: „Simon, Jóna fia, *barátként* szeretsz engem?” Megszomorodott Péter *azon*, hogy *így* szólt neki harmadjára: „*Barátilag* szeretsz engem?” És *így* szólt neki: „Uram, te mindent tudsz, te tudod, hogy *barátilag* szeretlek téged.” *Erélyesen* mondja neki Jézus: „Legeltesd az én juhaimat! Ámen, ámen, *leszögezve* mondom neked: amikor fiatalabb voltál, felövezted magadat, és ott jártál, ahol akartál, amikor pedig megöregszel, kinyújtod a te kezeidet, és más övez majd fel téged és visz oda, ahová nem akarsz.” Ezt pedig jelzésként szólta, *hogy* milyen halállal fogja megdicsőíteni az Istent. És *miután* ezt szólta, *erélyesen* mondja neki: „Kövess engem!”

Mikor pedig megfordult Péter, felfigyel a gyakornokra, akit Jézus szeretett, *miközben* követi őt (aki is le volt heveredve a vacsoránál az ő kebelére és *így* szólt: „Uram, ki az, aki *áruhással* átad téged?”). Őt meglátva Péter *erélyesen* mondja Jézusnak: „Uram, vele mi *lesz?*” *Ezt* mondja neki Jézus: „Ha *azt* akarom öfelőle, *hogy* megmaradjon, amíg eljövök, mit *tartozik* rád? Te kövess engem!”

Kiment tehát ez a Kinyilatkoztatás a testvérek közé, hogy az a gyakornok nem hal meg. Nem *is* így szólt neki Jézus, hogy: „Nem hal meg”, hanem: „Ha *őfelőle* *azt* akarom, *hogy* megmaradjon, amíg eljövök, mit *tartozik* rád?”

Ez az a gyakornok, aki tanúskodik ezekről, és *aki* megírta ezeket. És tudjuk, hogy igaz az ő tanúságtétele. De van sok más *dolog* is, amiket Jézus tett, amiket ha megírnának egyenként, úgy vélem, maga a vilárendszer sem nyújtana elég helyet a megírt könyvtékercseknek! Ámen.

⁴⁸ *Kétszáz könyöknyi*: kb. 100 m.